

words

มหากาพย์แฟนตาซีที่ขายดีที่สุดในโลก

A GAME OF THRONES

เกมล่าบัลลังก์ 1.2

ปฐมบทแห่ง

มหาศึกชิงบัลลังก์

A SONG OF ICE AND FIRE

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน เขียน
สุนัขป่าโลกินตร์ และพิชิต พรหมเกศ แปล

Words

words without boundaries

เกมล่าบัลลังก์ 1.2

A Game of Thrones

มหากาพย์แฟนตาซี ชุด มหาศึกชิงบัลลังก์ เล่มแรก

A Song of Ice and Fire

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน

เขียน

สุนัชปาโลกันตร์ และพิชิต พรหมเกศ

แปล

115014 ดั่งรากหญ้าที่สาดน้ำ

เกมล่าบัลลังก์ 1.2

A Game of Thrones

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

Copyright © 1996 by George R. R. Martin

Maps copyright © 2011 by Jeffrey L. Ward

Heraldic Crests by Virginia Norey

All rights reserved.

This edition arranged with The Lotts Agency Ltd.

through Andrew Nurnberg Associates International Limited

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9059-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ นาจินทร์ รัชฎสูวรรณ, ชนมน วังทิพย์

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปก ญาณิศา งานเพียรเลิศ

ออกแบบบุรูปเล่ม เกติพิบูล โหมตตาด, จิรณีย์ คำจันทร์ • ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษ์ทอง, นิภาดา พลายศรี, วรณพร อาสนวิทยา

ค่านำสำนักพิมพ์

หนังสือเรื่อง *เกมล่าบัลลังก์* หรือ *A Game of Thrones* นี้เป็นเล่มแรกของนวนิยายชุด *A Song of Ice and Fire* หรือที่ทางสำนักพิมพ์ตั้งชื่อภาษาไทยว่า *มหาศึกชิงบัลลังก์* ตามชื่อภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์ที่สร้างจากหนังสือชุดนี้

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน ผู้เขียน ตั้งใจไว้ว่าจะเขียนนวนิยายมหากาพย์แฟนตาซีชุดนี้รวมทั้งสิ้น 7 เล่ม ขณะนี้เขาเขียนเสร็จและจัดพิมพ์ออกมาแล้ว 5 เล่ม คือ

1. *A Game of Thrones* (ค.ศ. 1996)
2. *A Clash of Kings* (ค.ศ. 1999)
3. *A Storm of Swords* (ค.ศ. 2000)
4. *A Feast for Crows* (ค.ศ. 2005)
5. *A Dance with Dragons* (ค.ศ. 2011)

ส่วน 2 เล่มสุดท้าย คือ

6. *The Winds of Winter*
7. *A Dream of Spring*

นั้นยังเขียนไม่เสร็จและยังไม่มีกำหนดออกจำหน่าย

สำนักพิมพ์ words ภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้รับลิขสิทธิ์จากต่างประเทศ
สำหรับการแปลและจัดพิมพ์จำหน่ายหนังสือชุดยิ่งใหญ่นี้ในฉบับภาษาไทย
แต่เนื่องจากหนังสือแต่ละเล่มมีความหนาบาง บางเล่มหนากว่า 1,000 หน้า
ทางสำนักพิมพ์จึงตัดสินใจแบ่งพิมพ์แต่ละเล่มออกเป็น 2 เล่ม เพื่อความ
สะดวกในการอ่านและพกพา

สำนักพิมพ์ words หวังว่า *เกมล่าบัลลังก์* เล่มแรกของ *มหาดศึกชิงบัลลังก์* นี้
จะเป็นที่ถูกใจบรรดาแฟน ๆ ที่รอคอย และโปรดติดตามเล่มอื่น ๆ ซึ่งสำนักพิมพ์
จะจัดพิมพ์ตามลำดับต่อไป

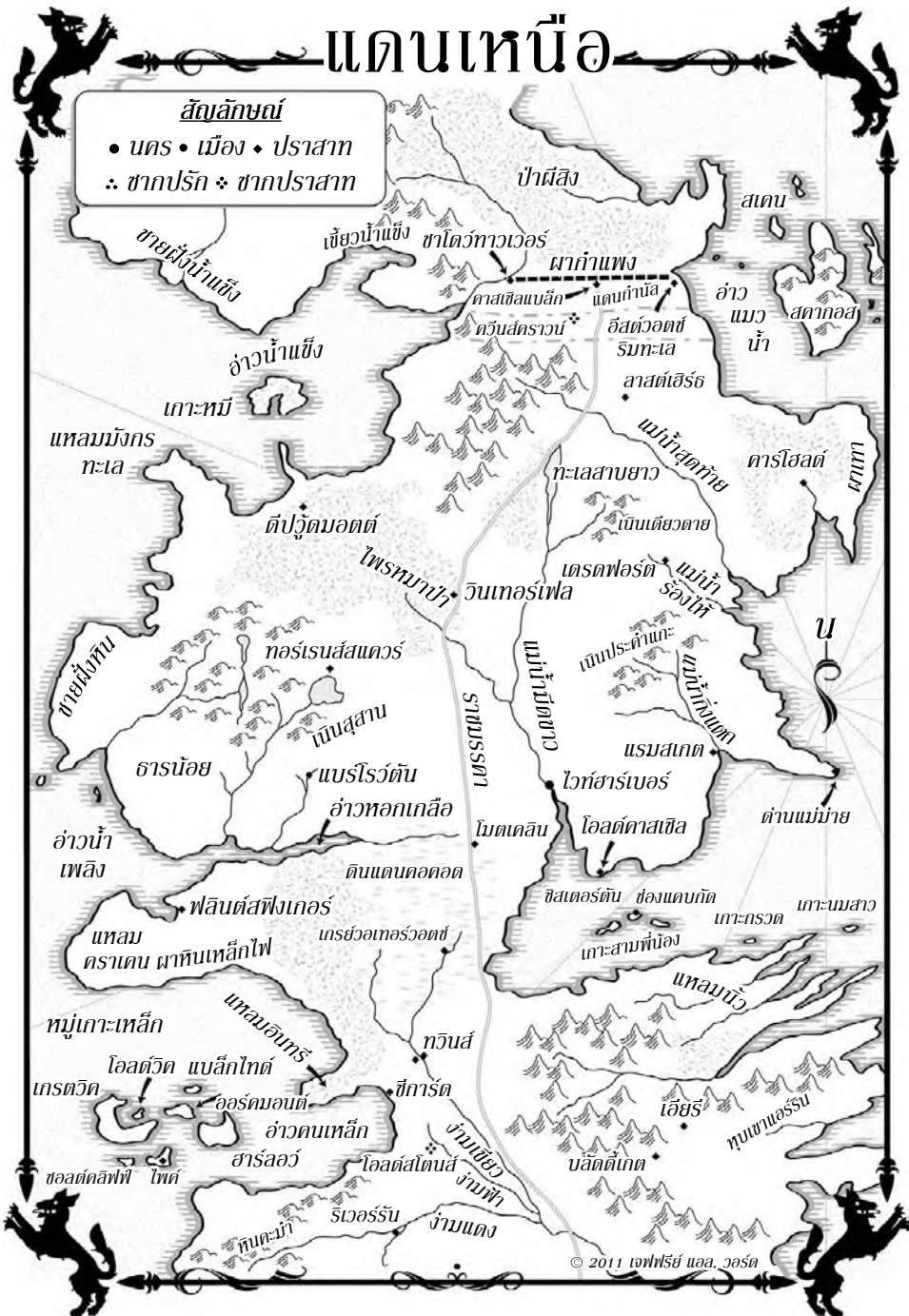
words

แดนเหนือ

สัญลักษณ์

- นคร • เมือง • ปราสาท
- ∴ ชากปรัก ∵ ชากปราสาท

ที่เรียน

“เจ้าอยากกินมั๊ย” มอर्टถามพลางถลึงตาใส่ เขาถือจานใส่ถั่วต้มไว้ในมือที่มีนิ้วหนาสั้นม่อต้อ

ที่เรียน แลนนิสเตอร์ หิวโหยมาก แต่เขาไม่ยอมให้เจ้าลั้ตัวเดรัจฉานตัวนี้ได้เห็นเขากลับหัวหด “ขาแกะสักข้างจะเป็นที่น่าพอใจมาก” เขาพูดจากองฟางสกปรกมุ่มห้องซัง “อาจจะถั่วกับหัวหอมสักจาน ขนมปังอบใหม่พร้อมเนยสักหน่อย และเหล้าองุ่นปรุ้งเหยือกหนึ่งเพื่อล้างคอ หรือเบียร์ก็ได้ถ้าง่ายกว่า ข้าพยายามจะไม่เป็นคนช่างเลือกจนเกินไป”

“มีถั่ว” มอर्टพูด “นี่” เขายื่นจานไปนั้น

ที่เรียนถอนใจ พัดคิดคนนี้เป็นมวลความโง่เง่าน่ารังเกียจหนักยิ่งลิบลีตอน มีพื้นผุๆ สีน้ำตาลและตาเล็กสีเขียว ใบบนหัวซึกซ้ายเป็นมันด้วยรอยแผลเป็นตรงบริเวณที่ถูกขวานตัดหูและส่วนหนึ่งของแก้มออก เขาเดาใจง่ายพอๆกับความน่าเกลียด แต่ที่เรียน กว้างหิว เขาเอื้อมมือไปหาจานไปนั้น

มอर्टกระซอกจานหนีพร้อมเสแยะยิ้ม “อยู่นี่” เขาพูดและยื่นมันออกไปพ้นระยะเอื้อมถึงของที่เรียน

คนแคระพยายามลุกขึ้นยืนอย่างแข็งขัน เขาปวดข้อต่อทุกข้อ “นี่เราจำเป็นต้องเล่นเกมเดิมๆของตัวตลกทุกม้อเลยหรือ” เขาพยายามคว้าถั่วอีกครั้ง

มอร์ดชยับถอยหลังอย่างงุ่มง่าม พลังยั้มกว้างเผยให้เห็นฟันผุ “อยู่นี่ ไอ้เร้เคระ” เขายืนจวนออกไปจนสุดแขน ข้ามขอบเขตที่คุกกันสุดลง และท่องฟ้าเริ่มตื้นขึ้น “เจ้าไม่อยากกินรี นี่ไง มาเอาลี”

ที่เรียนแซนสันเกินกว่าจะเอื้อมถึงงานนั้น และเขาจะไม่ก้าวไปใกล้ขอบขนาดนั้นเป็นอันขาด เพียงมอร์ดใช้ฟุงกะทิวา ๆ ยันเขาเร็ว ๆ ลักหนเขาก็จะลงเอยเป็นรอยเบื้อนสีแดงชวนคลื่นไส้อยู่บนก้อนหินของปราสาทนภาเหมือนนักโทษอื่น ๆ จำนวนมากมายของปราสาทเอียร์ในช่วงหลายร้อยปีที่ผ่านมา “คิดๆ ดูแล้ว ข้าก็ไม่ได้หิวเท่าไร” เขาประกาศพร้อมถอยกลับไปที่ยุ่มห้องซัง

มอร์ดทำเสียงฮึดฮัดแล้วทางนิ้วหนาๆ ออก ลมพัดจวนใบนั้น พลิกคว่ำขณะที่มันหล่นลง ถ้วยหยิบมือหนึ่งถูกลมตีกลับมาใส่พวกเขา ขณะที่ส่วนอื่นๆ ร่วงหายลับตาไป พัดดีหัวเราะว่า ท้องกระเพื่อมเหมือนพุดตั้งในขาม

ที่เรียนรู้สึกเดือดดาลขึ้นมาทันใด “ไอ้ลูกจัญไรของคนกันผี” เขาถ่มน้ำลาย “ขอให้เจ้าท้องร่วงตายอย่างทารุณ”

ประโยคนั้นทำให้มอร์ดเตะเขาด้วยรองเท้าบู๊ตปลายหุ้มเหล็กกล้าเข้าไปใส่ซี่โครงของที่เรียนอย่างแรงขณะเดินออกไป “ข้าถอนคำพูด!” เขาอ้าปากสุดลมหายใจขณะที่ตัวงออยู่บนกองฟาง “ข้าจะฆ่าเจ้าด้วยมือตัวเอง ข้าสาบาน!” ประตูลูกเหล็กบานหนักปิดลงอย่างแรง ที่เรียนได้ยินเสียงกุญแจกระทบกัน

สำหรับชายตัวเล็กอย่างนี้ เขาถูกสาปให้มีฝีปากกล้าอย่างอาจเป็นอันตรายทีเดียว เขาคิดขณะคลานกลับไปย้งมุ่มห้องที่พวกแอร์รินเรียกอย่างนำหัวร่อว่าคุกใต้ดิน เขาซุกตัวใต้ผ้าห่มบาง ๆ ซึ่งเป็นเครื่องนอนเพียงอย่างเดียวของเขา และจ้องออกไปในความเจิดจ้าของท้องฟ้าสีครามว่างเปล่าและเทือกเขาไกลๆ ที่ดูจะทอดยาวออกไปไม่มีสิ้นสุด นึกอยากให้ตัวเองยังมีผ้าคลุมไหล่หนึ่งแมงเงาที่ชนะลูกเต๋าได้มาจากมาริลเลียนหลังจากที่นักขับล่านาขโมยมันจากศพของหัวหน้าโจร แม้จะเหม็นกลิ่นเลือด

และเชื่อว่า แต่มันทั้งหนาและอุ่น มอร์ดแยงมันไปในพริบตาแรกที่เห็นเลย
ทีเดียว

สายลมกระตักผ้าห่มของเขาแรงเหมือนกรงเล็บ ห้องซังเล็กแคบจน
รู้สึกทรมานแม้สำหรับคนแคระ ท่างออกไปไม่ถึงห้าฟุต ตรงที่ที่ควรจะมี
กำแพง ตรงที่ที่ จะต้องมียกกำแพงในคุกใต้ดินทั่วไป พื้นกลับลื่นสุดลงและ
ห้องฟ้าเริ่มขึ้น เขามีอากาศบริสุทธิ์และแสงแดดเหลือเพื่อ รวมทั้งดวงจันทร์
กับดวงดาวในเวลากลางคืนด้วย แต่ที่เรียนจะยอมแลกทุกอย่างนั้นทันที
กับหลุมที่อัปซันที่สุดและมีดที่สุดในส่วนลึกของคาสเตอร์ลิธ

“เจ้าจะบิน” มอร์ดสัญญาทันทีเรียนเมื่อเขาโยนที่เรียนเข้าไปใน
ห้องซัง “อาจจะยี่สิบวัน สามสิบวัน ห้าสิบวัน แล้วจากนั้นเจ้าจะบิน”

พวกแอร์รินเป็นเจ้าของคุกแห่งนี้ในอาณาจักรที่ยินดีให้นักโทษ
หลบหนีได้ตามใจชอบ ในวันแรก หลังจากรวบรวมความกล้าอยู่หลาย
ชั่วโมง ที่เรียนก็นอนคว่ำลงกับพื้นแล้วกระดืบไปที่ขอบเพื่อชะเง้อศีรษะ
มองลงไปข้างล่าง ปราสาทหนาอยู่ต่ำลงไปหกร้อยฟุตโดยไม่มีสิ่งใดกั้นกลาง
เลยนอกจากอากาศธาตุว่างเปล่า ถ้าเขายืดคอออกไปให้ไกลที่สุดเท่าที่ทำได้
เขาก็จะเห็นห้องซังห้องอื่นๆอยู่ทางขวา ทางซ้าย และข้างบน เขาคือฝั่ง
ตัวหนึ่งในรวงหิน และใครบางคนได้เด็ดปีกเขาไป

ในห้องซังหนาวมาก สายลมกรีดเสียงทั้งวันทั้งคืน และที่เลวร้าย
ที่สุดคือพื้นห้องยัง ลาดเอียงอีกด้วย แม้จะเพียงน้อยนิดแต่มันก็เกินพอ
เขากลัวจนไม่กล้าหลับตา กลัวว่าอาจนอนกลิ้งระหว่างหลับแล้วตื่นขึ้นด้วย
ความตกใจสุดขีดในทันใดขณะที่ลื่นไถลออกไปนอกขอบ ไม่น่าแปลกใจเลย
ที่คุกลอยฟ้าแห่งนี้ทำให้คนเป็นบ้ามากมาย

ทวยเทพช่วยข้าด้วย ใครบางคนที่เคยอยู่ในห้องนี้มาก่อนเขียนไว้
บนกำแพงด้วยอะไรสักอย่างที่ดูเหมือนเลือดจนน่าสงสัย *ฟ้าครามกำลัง
ร้องเรียก* ตอนแรกที่เรียนสงสัยว่าเขาเป็นใคร และเขาเป็นอะไรไปแล้ว
แต่หลังจากนั้นเขาก็ตัดสินใจว่าไม่รู้จะดีกว่า

หากเพียงแต่เขาหุบปากไว้...

เด็กเลวร้ายคนนั้นเป็นผู้เริ่มเรื่อง เขาก็มองที่เรียนจากบนบัลลังก์ที่สลักจากไม้เวียร์วู้ดใต้ธงรูปพระจันทร์และเหยี่ยวประจำตระกูลแอร์รินที่เรียน แลนนิสเตอร์ ถูกคนก้มมองมาตลอดชีวิต แต่น้อยครั้งนักที่ผู้มองจะเป็นเด็กหกขวบตาเฝ้าที่ต้องยัดหมอนใบอ้วนไว้ใต้กันเพื่อยกตนให้สูงเท่าผู้ใหญ่ “เขาเป็นคนไม่ดีหรือ” เด็กชายถามพลางเกาะตุ๊กตาไว้แน่น

“ใช่” เลดีไลซาพูดจากบัลลังก์เล็กกว่าที่ตั้งอยู่ข้างเขา นางแต่งกายสีน้ำเงินทั้งตัว ทาแป้งและพรมน้ำหอมเพื่อชายที่มาติดพันเกี่ยวพานางเต็มปราสาท

“เขาตัวเล็กจัง” ลอร์ดแห่งปราสาทเอียร์พุดแล้วหัวเราะคิกคัก

“นี่คือญาติน้อยที่เรียนแห่งตระกูลแลนนิสเตอร์ ผู้สังหารบิดาของเจ้า” นางพูดเสียงดังขึ้นเพื่อให้ได้ยินไปตลอดความยาวของห้องโถงสูงแห่งปราสาทเอียร์ เสียงของนางสะท้อนกังวานจากผนังสีขวาน้ำนมและเสาผอมเพรียวจนได้ยินกันทุกผู้คน “เขาสังหารหัตถ์ของพระราชินี!”

“อ้อ ข้าสังหารเขาด้วยหรือ” ที่เรียนพูดออกไปเหมือนคนโง่

นั่นเป็นเวลาที่เขาควรจะปิดปากเงียบและก้มหัวเข้าไว้ ตอนนั้นเขาดาสว่างแล้ว เจ็ดนครช่วยด้วยเถอะ ถ้าเพียงแต่เขาจะดาสว่างตั้งแต่ตอนนั้น โถงสูงแห่งตระกูลแอร์รินเป็นห้องที่ยาวและไร้การตกแต่ง ผนังหินอ่อนสีขาวแทรกกลายเป็นเส้นสีฟ้าที่เย็นเยือกไร้ความเป็นมิตร แต่ใบหน้าที่ยิ้มแย้มเขายิ่งเย็นชากว่านั้นมาก ที่นี้อยู่ห่างไกลจากอำนาจของคาสเตอร์ลอร์ด ทั้งไม่มีมิตรของตระกูลแลนนิสเตอร์อยู่ในแคว้นหุบเขาของแอร์รินเลย การยอมจำนนและการสงบปากคำคือการป้องกันตัวที่ดีที่สุดของเขา

แต่ที่เรียนอารมณ์เสียจนขาดความยับยั้งคิด เขาอับอายที่เขาล้มลุกคลุกคลานในช่วงท้ายของการไต่ขึ้นสู่ปราสาทเอียร์ซึ่งใช้เวลาทั้งวัน ด้วยขาแคระแกร็นของเขาไม่อาจพาเขาขึ้นไปสูงกว่านั้นได้ บรอนนต้องแบกเขาไปตลอดทางที่เหลือ และความอับอายนั้นยิ่งรวดน้ำมันใส่เพลิงแห่งความโกรธของเขา “ดูเหมือนข้าจะเป็นคนตัวเล็กที่งานยุ่งจริงนะ” เขาพูดเสียดสีอย่างขมขื่น “สงสัยจริงว่าข้าหาเวลาไปชนไปฆ่าทั้งหมดนั้นได้ตั้งแต่เมื่อไหร่”

เขาน่าจะจำได้ว่าเขากำลังต่อกรอยู่กับใคร ไลซา แอร์ริน กับบุตรชายอ่อนแอสติไม่เต็มของนางไม่ได้เป็นที่รู้จักในราชสำนักว่าชอบใช้ปัญญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออีกฝ่ายใช้ปัญญาด้วย

“ภูตน้อย” ไลซาพูดอย่างเย็นชา “เจ้าจะต้องระมัดระวังปากคอเราะร้ายของเจ้าและพูดกับลูกชายของข้าอย่างสุภาพ ไม่อย่างนั้นข้าสัญญาว่าเจ้าจะมีเหตุให้ต้องเสียใจ จงอย่าลืมนะเจ้าอยู่ที่ไหน ที่นั่นคือปราสาทเฮียร์ริ และผู้ที่เจ้าเห็นอยู่รอบตัวคืออัศวินแห่งแคว้นหุบเขา ซึ่งล้วนเป็นบุรุษผู้ซื่อสัตย์ที่รักจอน แอร์ริน เป็นอย่างยิ่ง ทุกคนจะยอมตายเพื่อข้า”

“เลดีแอร์ริน หากมีอันตรายใดเกิดขึ้นกับข้า เจมีที่ชายข้าจะยินดีดูแลให้พวกเขาได้ทำเช่นนั้น” แม้ขณะที่พูดถ้อยคำเหล่านี้ออกมา ทีเรียนก็รู้ว่ามันเป็นการกระทำที่โง่เขลา

“เจ้าบินได้ไหมล่ะ ท่านลอร์ดแห่งแลนนิสเตอร์” เลดีไลซาถาม “คนแคระมีปีกด้วยหรือ ถ้าไม่มี มันจะเป็นการฉลาดกว่าที่เจ้าจะกลืนคำขู่คำต่อไปที่เจ้านึกได้”

“ข้ามีได้ขู่” ทีเรียนว่า “นั่นเป็นคำสัญญา”

นั่นทำให้ลอร์ดโรเบิร์ตน้อยผุดลุกขึ้นยืน เขาอารมณ์เสียจนปล่อยตุ๊กตาจากมือ “เจ้าทำร้ายเราไม่ได้หรอก” เขาแผดเสียง “ไม่มีใครทำร้ายเราที่นี่ได้ทั้งนั้น บอกเขาสี ท่านแม่ บอกเขาว่าเขาไม่อาจทำร้ายเราที่นี่ได้” กล้ามเนื้อของเด็กชายเริ่มกระตุก

“ปราสาทเฮียร์ริไม่มีใครบุกเข้ามาได้” ไลซา แอร์ริน แกล้งอย่างใจเย็น นางดึงลูกชายเข้าหาตัวแล้วกอดเขาไว้อย่างปลอดภัยในวงแขนสีขาวอวบอ้อม “เจ้าภูตน้อยกำลังพยายามขู่ขวัญพวกเรานะ ลูกรัก พวกแลนนิสเตอร์เป็นคนโกหกทั้งนั้น จะไม่มีใครทำร้ายลูกชายที่นาร์กของข้าหรอก”

ให้ตกรนกระเถอะ นางพูดทุกอย่างโดยไม่ต้องสงสัย หลังจากได้เห็นกับตาแล้วว่าการขึ้นมาถึงบนนี้ต้องผ่านอะไรบ้าง ทีเรียนนึกภาพได้อย่างชัดเจนว่า จะเป็นอย่างไรสำหรับอัศวินที่พยายามฝ่าฟันขึ้นมาในชุดเกราะโดยมีหินและลูกศรสอดแทงมาจากเบื้องบน และศัตรูที่คอยขัดขวางทุกอย่างก้าว แม้แต่

คำว่า *ฝันร้าย* ก็ยังไม่เพียงพอจะบรรยายมันได้ แทบไม่น่าแปลกใจเลยที่ปราสาทเอียร์ไม่เคยถูกยึดมาก่อน

แต่กระนั้นที่เรียนก็ไม่อาจหุบปากลงได้ “ไม่ใช่บุกเข้าไปไม่ได้หรอก” เขาบอก “แค่ไม่สะดวกเท่านั้นเอง”

โรเบิร์ตน้อยซึ่งลงมา มือของเขาสั่นระริก “เจ้ามัน *คนโกหก* ท่านแม่ ข้าอยากเห็นมันบิน” องค์กร์สองนายในผ้าคลุมไหลสีฟ้าครามคว้าแขนของที่เรียนแล้วยกเขาลอยขึ้นจากพื้น

มีเพียงทวยเทพเท่านั้นที่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นหากไม่ใช่เพราะแคทลิน สตาร์ค “น้องสาว” นางเรียกจากจุดที่นางยืนอยู่ใต้บัลลังก์ “ข้าขอให้เจ้าจำไว้ด้วยว่าชายคนนี้เป็นนักโทษ *ของข้า* ข้าจะไม่ยอมให้เขาได้รับอันตราย”

ไลซา แอร์ริน ข้าเลื่องมองพี่สาวอย่างเย็นชายุ่คู่หนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้น เคลื่อนกายลงไปหาที่เรียน ชายกระโปรงยาวลากตามหลังนาง ชั่วครู่หนึ่งที่เขากลัวว่านางอาจหุบตีเขา แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น นางกลับสั่งพวกนั้นให้ปล่อยเขา คนของนางผลักเขาลงกับพื้น เขาของที่เรียนไถลออกจากใต้ตัวจนล้มลง

ท่าทางที่เขาตะเกียกตะกายขึ้นคุกเข่าคงเป็นภาพที่ตลกน่าดู แต่แล้วก็ล้มเนื้อขาเขาก็กระตุกอย่างแรงจนเขาล้มลงไปนอนแผ่อีกรอบ เสียงหัวเราะระเบิดขึ้นทั่วโถงสูงแห่งตระกูลแอร์ริน

“แขกตัวน้อยของพี่สาวข้าเมื่อยจนยืนไม่ไหว” เลดี้ไลซาประกาศ “เซอร์วาร์ดิส เอาตัวเขาลงไปคุกใต้ดิน ถ้าได้พักในห้องซังลอยฟ้าของเราจะช่วยเขาได้มาก”

องค์กร์สองนายกระซอกตัวเขาขึ้น ที่เรียน แลนนิสเตอร์ ห้อยต้องแต่งอยู่ตรงกลาง พลังเตะเขาอย่างอ่อนแรง หน้าแดงด้วยความอับอาย “ข้าจะจำไว้” เขาบอกทุกคนขณะที่ถูกแบกออกไป

และเขาก็จำไว้ แต่มันแทบไม่มีผลดีอะไรกับเขาเลย

ที่แรกเขาปลอบใจตัวเองว่าเขาไม่มีวันถูกคุมขังอยู่นานนักหรอก ไลซา แอร์ริน เพียงอยากสั่งสอนให้เขาอ่อนน้อมเท่านั้นเอง ในไม่ช้านางจะ

ส่งคนมาตามเขาไปพบอีกครั้ง หากมีไชนาง แคทลิน สตาร์ค ก็จะต้องอยากสอบสวนเขา คราวนี้เขาจะระวังปากคำมากกว่าเดิม คนพวกนั้นไม่กล้าฆ่าเขาโดยไม่คิดหน้าคิดหลังหรอก ถึงอย่างไรเขาก็ยังคงเป็นแลนนิสเตอร์แห่งคาสเตอร์ลีร์อ็อก หากคนเหล่านั้นทำให้เขาหลังเลือด มันจะหมายถึงสงคราม หรืออย่างน้อยเขาก็บอกตัวเองอย่างนั้น

ตอนนี้เขาไม่ค่อยแน่ใจแล้ว

บางทีพวกคนที่จับกุมเขาไว้ อาจตั้งใจทิ้งให้เขาเน่าเปื่อยอยู่ที่นี้กระมัง แต่เขาเกรงว่าจะไม่มีแรงพอจะเนาเปื่อยได้นานนัก เขาอ่อนแอลงทุกวัน และมันขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้นก่อนที่การเตะต๋อยของมอร์ดจะทำให้เขาบาดเจ็บรุนแรง ในกรณีที่พ่อดีไม่ทำให้เขาอดตายไปเสียก่อน คินที่เหน็บหนาวและหิวโหยอีกสองสามคืน แล้วลีฟ้าครามก็จะเริ่มเรียกหาเขาเหมือนกัน

เขานึกสงสัยว่ามีอะไรเกิดขึ้นนอกกำแพง (อย่างที่เป็นอยู่) ห้องซังของเขาบ้าง ลอร์ดโทวินจะต้องส่งกองม้าออกมาแน่เมื่อข่าวไปถึงเขา ตอนนี้เจมีอาจกำลังนำทัพผ่านเทือกเขาจันทราอยู่ด้วยซ้ำ...นอกเสียจากว่าเขาจะเดินทางขึ้นเหนือสู่วินเทอร์เฟล มีใครนอกแคว้นหุบเขาบ้างไหมนะที่จะสงสัยแม้สักนิดว่าแคทลิน สตาร์ค พาตัวเขามา เขาสงสัยว่าเซอร์ซีจะอย่างไรเมื่อได้ข่าว พระราชาสามารถบัญชาให้ปล่อยตัวเขาได้ แต่โรเบิร์ตจะเลือกฟังราชินีหรือหัตถ์ ที่เรียนไม่หลอกตัวเองเรื่องความรักที่พระราชาทำให้พี่สาวของเขา

หากเซอร์ซีใจเย็นและใช้ปัญญา นางจะยื่นกรานให้พระราชาตัดสินเรื่องของที่เรียนด้วยพระองค์เอง แม้แต่เน็ด สตาร์ค ก็แทบมีโอกาสคัดค้านได้โดยไม่ลบหลู่เกียรติของพระราชา และที่เรียนก็มีแต่จะยินดีเสีงรับการพิจารณาคดี ไม่ว่าพวกสตาร์คจะกล่าวหาเขาเรื่องการฆาตกรรมอย่างไรก็ตาม จนถึงตอนนี้พวกนั้นก็ไม่มีข้อพิสูจน์อะไรทั้งสิ้นเท่าที่เขามองเห็นได้ ปล่อยให้พวกนั้นร้องเรียนต่อหน้าบัลลังก์เหล็กและเหล่าขุนนางของแผ่นดินเถอะ มันจะเป็นจุดจบของพวกนั้น หากเพียงแต่เซอร์ซีฉลาดพอที่จะมองเห็น...

ที่เรียน แลนนิสเตอร์ ถอนใจ พี่สาวของเขาเชื่อว่าจะไม่มีความเจ้าเล่ห์ เพทุบายอยู่บ้าง แต่ความมโหฬารทำให้นางมองไม่เห็น นางจะเห็นแต่การถูกหมิ่นหมายจากเหตุการณ์นี้ แต่ไม่เห็นโอกาส ส่วนเจมียิ่งเลวร้ายกว่า เขา หุนหันพลันแล่น หัวแข็ง และโกรธง่าย พี่ชายของเขาไม่เคยแก้ปมเชือกเลย ในเมื่อเขาสามารถใช้ดาบฟันมันออกเป็นสองได้

เขาสงสัยจริงๆ ว่าพวกเขาใครคนไหนส่งโจรซันต้าไปปิดปากเด็กสตาร์ค คนนั้น และสงสัยว่าพวกนั้นสมคบคิดกันเรื่องความตายของลอร์ดแอร์วินจริงๆ หรือไม่ หากหัตถ์คนเก่าถูกฆาตกรรมจริง มันก็ทำไปด้วยความชำนาญและแนบเนียน ชายอายุขนาดนั้นเสียชีวิตจากอาการป่วยฉับพลันอยู่ตลอดเวลา แต่ในทางกลับกัน การส่งคนง่องแง่งม่งมำกับมิดที่ขโมยมาไปสังหารแบรนดอน สตาร์ค ทำให้เขาเห็นว่าช่างโง่งมอย่างไม่น่าเชื่อ และมันก็ไม่ได้แปลกลประหลาดอะไรขนาดนั้นเมื่อหวนกลับไปคิด...

ที่เรียนตัวสั้น นั่นละคือความระแวงสงสัยที่ร้ายกาจนัก บางทีหมาป่าโลกันตรก็บราซสีห์อาจไม่ใช่สัตว์ร้ายทั้งหมดในป่า และหากนั่นเป็นความจริง ใครสักคนก็กำลังใช้เขาเป็นเครื่องมือ ที่เรียน แลนนิสเตอร์ ชิงชันการถูกหลอกใช้

เขาจะต้องออกไปจากที่นี่ และโดยเร็วด้วย โอกาสที่เขาจะเอาชนะมอร์ดด้วยกำลังนั้นมีน้อยมากจนถึงไม่มีเลย และคงจะไม่มีใครลักลอบพาเขาออกไปด้วยเชือกยาวหรือยฟูตเป็นแน่ ดังนั้นเขาจะต้องใช้วาจาพาตัวเองสู่อิสระ ในเมื่อปากของเขาพาเขาเข้ามาในห้องขังนี้ได้ มันก็ควรพาเขาออกไปได้ด้วย ให้ตายสิ

ที่เรียนดันตัวเองลุกขึ้นยืน พยายามเต็มที่ที่จะไม่ใส่ใจความลาดเอียงของพื้นที่อยู่ใต้เท้า ซึ่งมีแรงดึงเล็กน้อยให้เขาเผลอขบอยู่ตลอดเวลา เขากำมือทุบประตู “มอร์ด!” เขาตะโกน “พัสดี! มอร์ด ข้าอยากพบเจ้า!” เขาต้องทำอย่างนั้นอยู่ถึงสิบนาทีเต็มกว่าจะได้ยินเสียงฝีเท้า ที่เรียนก้าวถอยหลังเพียงอึดใจหนึ่งก่อนที่ประตูจะเปิดออกด้วยเสียงดัง

“हनวกหู” มอร์ดคำรามด้วยแหวดตากระหายเลือด สิ่งที่อยู่จากมือ

อวบน้ำของเขาคือสายหนังที่กว้างและหนา พับทบครึ่งอยู่ในกำมือของเขา
อย่าแสดงให้พวกมันเห็นเด็ดขาดว่าเจ้ากลัว ที่เรียนเตือนตัวเอง
“เจ้าอยากรวบไหม” เขาถาม

มอร์ดตีเขา เขาเหวี่ยงสายหนังจากหลังมืออย่างเกียจคร้าน แต่มัน
ก็พาดถูกต้นแขนของที่เรียน แรงพาดทำให้เขาชวนเซ และความเจ็บปวด
ทำให้เขาต้องกัดฟัน “หุบปาก ไอ้แคระ” มอร์ดเตือน

“ทอง” ที่เรียนพูดพร้อมแสวงยิ้ม “คาสเตอร์สี่รอกนะเต็มไปด้วย
ทอง...อา...” คราวนี้เขาถูกพาดจากหน้ามือ และมอร์ดออกแรงเหวี่ยงแขน
มากขึ้น ทำให้สายหนังลั่นดังเปรี้ยะและสะบัด มันพาดถูกที่เรียนที่ชี้โครง
จนเขาทรุดลงคุกเข่าร้องครวญคราง เขาฝืนตัวเองให้เงยหน้ามองอดีต
“เจ้ารวบเหมือนแล่นนิสเตอร์” เขาหายใจพืดพาด “คือสิ่งที่ใครๆ ก็พูดกัน
มอร์ด...”

มอร์ดทำเสียงคำราม สายหนังส่งเสียงหวีดหวิวผ่านอากาศมาพาด
ที่เรียนเข้าเต็มหน้า ความเจ็บปวดรุนแรงมากจนเขาจำไม่ได้เลยว่าล้มลง
กับพื้น แต่เมื่อเขาลืมตาขึ้นอีกครั้ง เขาอยู่บนพื้นห้องซัง มีเสียงthings
ดังก้องอยู่ในหู ปากเต็มไปด้วยเลือด เขาคล้าหาที่ยึดเกาะเพื่อจะดึงตัวเอง
ขึ้นยืน นิ้วของเขาเสียดสีกับ...ความว่างเปล่า ที่เรียนกระตุกมืออย่างรวดเร็ว
ราวกับโดนน้ำร้อนลวก เขาพยายามกลั้นหายใจอย่างเต็มที่ เขาล้มลงตรง
ริมขอบห้องซังพอดี ห่างจากผืนฟ้าเพียงไม่กี่นิ้ว

“พูดอีกไหม” มอร์ดถือสายหนังไว้ระหว่างกำปั้นทั้งสองข้าง แล้ว
กระตุกดึงมันเร็วๆ เสียงเคียวทำให้ที่เรียนสะดุ้ง พัดตีหัวเราะ

เขาจะไม่ผลักข้าออกไปหรอก ที่เรียนบอกตัวเองอย่างเข้าตาจน
ขณะที่คลานออกห่างจากขอบ แคทลิน สตาร์ค ต้องการข้าตัวเป็นๆ เจ้า
ไม่กล้าฆ่าข้าหรอก เขาเซ็ดเลือดออกจากริมฝีปากด้วยหลังมือ ยิ้มยิงฟัน
และพูดว่า “พาดเสียแรงเชียวนะ มอร์ด” พัดตีหริ่ตามอง พยายามตัดสิน
ว่าเขากำลังโดนล้อเลียนหรือไม่ “ข้าใช้งานคนแข็งแรงอย่างเจ้าได้ดีทีเดียว”
สายหนังลอยเข้าใส่ แต่ครั้งนี้ที่เรียนขยับตัวถอยพื้น เขาโดนพาดเฉียง

หัวไหล่ ไม่มีอะไรมากกว่านั้น “ทอง” เขาพูดอีกพลางตะกายถอยหลังเหมือนปู “ทองมากมายกว่าที่เจ้าจะได้เห็นที่นี่ตลอดชีวิต มากพอจะซื้อที่ดิน ผู้หญิง ม้า...เจ้าอาจได้เป็นลอร์ดด้วยนะ ลอร์ดมอร์ดิงโลง์” ที่เรียนชากเลือดผสมเสมหะขึ้นมาก้อนหนึ่งแล้วถ่มมันออกไปในท้องฟ้า

“ไม่มีทอง” มอร์ดพูด

มันฟังแล้ว! ที่เรียนคิด “พวกมันยึดถุงเงินเข้าไปตอนที่จับตัวข้า แต่ทองยังคงเป็นของข้า แคทลิน สตาร์ค อาจจับคนเป็นนักโทษได้ แต่นางจะไม่มีวันลดตัวลงมาสลับขาหрок มันเป็นเรื่องไร้ศักดิ์ศรี ช่วยข้าสิ แล้วทองทั้งหมดจะเป็นของเจ้า” สายหนังของมอร์ดแลบออกมา แต่มันเป็นการฟาดแบบสองจิตสองใจและไม่ต่อเนื่อง เชื่องช้าและแสดงความดูหมิ่นที่เรียนคว้าสายหนังแล้วกำมันไว้ในมือข้างหนึ่ง “เจ้าจะไม่ต้องเสียอะไรเลยเท่าที่เจ้าต้องทำก็แค่ส่งสารให้ข้าเท่านั้น”

พัศดีกระชากสายหนังออกจากมือของที่เรียน “สาร” เขาพูดราวกับไม่เคยได้ยินคำนั้นมาก่อน เขาขมวดคิ้วจนเกิดรอยย่นลึกบนหน้าผาก

“เจ้าได้ยินถูกแล้ว นายข้า เพียงแค่นำถ้อยคำของข้าไปให้นายหญิงของเจ้า บอกนางว่า...” ว่าอะไรหรือ อะไรที่อาจทำให้ไลซา แอร์ริน โอห์นอ่อนลงได้ ทันใดนั้นก็มึนอะไรมาดลใจที่เรียน แลนนิสเตอร์ “...บอกนางว่าข้าอยากสารภาพผิด”

มอร์ดยกแขนขึ้น ที่เรียนเตรียมตัวรับการฟาดอีกครั้ง แต่พัศดีลังเลความกังขาและความโลภต่อสู้กันอยู่ในแววตา เขาอยากได้ทอง แต่เขาก็กลัวถูกหลอก หน้าตาเขาเหมือนคนที่ถูกหลอกบ่อยๆ “โกหก” เขาพิมพ์อย่างมีตม่น “คนแคะโง่งข้า”

“ข้าจะเขียนสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรให้เจ้า” ที่เรียนลั่นคำพูด

คนไม่รู้หนังสือบางคนเหยียดหยามการเขียนหนังสือ ในขณะที่บางคนดูจะเห็ดทูนูชาคำที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างมงายราวกับว่ามันเป็นเวทมนตร์อะไรสักอย่าง โชคดีที่มอร์ดเป็นคนประเภทหลัง พักดีลดเสียง “เขียนทองลงไป ทองเยอะๆ”

“ใช่ ทองเยอะๆ” ที่เรียนให้ความมั่นใจ “ถุงเงินนั้นก็แค่ของเรียกน้ำย่อย สหายข้า พี่ชายข้าสวมเกราะที่ทำจากแผ่นทองคำแท้” อันที่จริงเกราะของเจมีเป็นเหล็กกล้าชุบทอง แต่เจ้าหัวทิบนี้จะไม่มีความรู้ความแตกต่างหรอก

มอร์ดใช้นิ้วคลำสายหนังอย่างครุ่นคิด แต่ในที่สุดเขาก็ยอมจำนนและไปหยิบกระดาดหีบห่อมาให้ เมื่อเขียนจดหมายเสร็จ พัดศิกก็ขมวดคิ้วใส่มันอย่างระแวงสงสัย “ที่นี่เอกสารของข้าไปส่งได้แล้ว” ที่เรียนกระตุ่น

เขากำลังนอนหนุนคางนอนกลางดึกคืนนั้นเมื่อพวกนั้นมาหาเขามอร์ดเปิดประตูแต่ไม่พูดอะไร เซอร์วาร์ดิส อีเกน ปลุกที่เรียนด้วยปลายแหลมของรองเท้าบูต “ยืนขึ้น ภูตน้อย ท่านหญิงของข้าต้องการพบเจ้า”

ที่เรียนขยี้ตาไล่ความง่วงแล้วทำหน้าที่ไม่พอใจทั้งที่แทบไม่ได้รู้สึกเช่นนั้นเลย “นางต้องอยากพบข้าแน่อยู่แล้ว แต่อะไรทำให้เจ้าคิดว่าข้าอยากพบนางล่ะ”

เซอร์วาร์ดิสทำหน้าที่ที่เรียนจำชายคนนี้ได้ดีจากช่วงเวลาหลายปีที่เขาอยู่ในคิงส์แลนดิงในฐานะหัวหน้าองครักษ์ประจำบ้านของทัตต์ เขามีใบหน้าที่จิตทรงสี่เหลี่ยม ผมสีเงิน ร่ามหนา และไม่มีอารมณ์ขันอย่างใดทั้งสิ้น “ความต้องการของเจ้าไม่ใช่ความกังวลของข้า ลูกขึ้นยืน ไม่งั้นข้าจะให้คนแบกเจ้าไป”

ที่เรียนตะโกยขึ้นยืนอย่างงุ่มง่าม “คืนนี้หนาวนัก” เขาพูดอย่างไม่ใส่ใจ “และห้องโถงสูงก็มีลมโกรกเหลือเกิน ข้าไม่อยากเป็นหวัด มอร์ด หากเจ้าจะใจดีก็ช่วยหยิบผ้าคลุมไหล่ข้าให้หน่อย”

พัดศิกทำตามองเขา ใบหน้ามีน้ซึมด้วยความระแวง “ผ้าคลุมไหล่ของข้า” ที่เรียนย้ำคำ “ผ้าคลุมหนังแมวเงาที่เจ้าเอาไปเก็บรักษาให้ข้าไงล่ะ เจ้าต้องจำได้”

“ไปเอาผ้าคลุมไหล่บ้างนั่นให้เขา” เซอร์วาร์ดิสบอก

มอร์ดไม่กล้าบ่นอิดออด เขากลิ่งตามองที่เรียนเชิงให้สัญญาว่าจะล้างแค้นในอนาคต แต่เขาก็ไปเอาผ้าคลุมไหล่มาให้ เมื่อมอร์ดห่มมัน

รอบลำคอของนักโทษ ที่เรียนก็ยิ้ม “ขอบคุณ ข้าจะนึกถึงเจ้าทุกครั้งที่ข้า
สวมมัน” เขาเหวี่ยงปลายผ้าคลุมขนเฟอร์ผืนยาวขึ้นพาดบนไหล่ขวาและ
รู้สึกอบอุ่นเป็นครั้งแรกในรอบหลายวัน “เชิญนำทาง เซอร์วาร์ดิส”

ห้องโถงสูงแห่งตระกูลแอร์รินเรืองรองด้วยแสงจากคบเพลิงทำลิบอัน
ที่ลุกโชนในที่ปักบนผนัง เลดีโลซาสวมชุดผ้าไหมสีดำปักไข่มุกเป็นรูป
พระจันทร์และเหยี่ยวที่หน้าอก ในเมื่อมองดูแล้วนางไม่น่าจะเป็นคนแบบ
ที่จะเข้าร่วมหน่วยพิทักษ์ราตรี ที่เรียนจึงได้แต่นึกเอาเองว่านางคงเห็นชุด
ไว้ทุกข์เป็นเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมสำหรับฟังการสารภาพผิด ผมยาว
สีน้ำตาลแดงของนางถักเปียอย่างประณีต มันตกลงบนบ่าซ้ายของนาง
บัลลังก์อันสูงกว่าที่อยู่ข้างๆ นางว่างเปล่า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าลอร์ดน้อย
แห่งปราสาทเอียร์จีจะต้องกำลังนอนตัวลั่นอยู่เป็นแน่ อย่างน้อยที่สุดที่เรียน
ก็รู้สึกขอบคุณที่เป็นเช่นนั้น

เขาโค้งคำนับต่ำแล้วใช้เวลาครู่หนึ่งกวาดตามองไปรอบห้องโถง เลดี
แอร์รินได้เรียกตัวอัศวินและบริวารมาร่วมฟังคำสารภาพอย่างที่เขาวังไว้
เขาเห็นใบหน้าขรุขระของเซอร์บรินเดน ทัลลี และใบหน้าเปิดเผยของลอร์ด
เนสเตอร์ รอยซ์ ชายหนุ่มผู้มีจอนสีดำเข้มย่นอยู่ข้างเนสเตอร์ เขาคงเป็น
ใครอื่นไปไม่ได้นอกจากเซอร์อัลบาร์ ทายาทของเขา ตระกูลสำคัญแทบ
ทั้งหมดของแคว้นหุบเขาต่างมารวมชุมนุม ที่เรียนสังเกตเห็นเซอร์ลิน
คอร์ดเบอรี ผู้พอมเพริยวเหมือนดาบ ลอร์ดฮันเตอร์ผู้เป็นโรคปวดข้อที่ขา
เลดีเวย์นู้ดผู้เป็นม่ายที่มีลูกชายยืนรายล้อม คนอื่นๆ สวมสัญลักษณ์
ประจำตระกูลที่เขาไม่รู้จัก เช่น ทวนหัก งูไวเปอร์เขียว หอคอยที่มีไฟไหม้
และจอกติดปีก

ผู้ร่วมทางหลายคนของเขาจากถนนสูงยืนอยู่ท่ามกลางขุนนางแห่ง
แคว้นหุบเขา เซอร์รอดริค คัสเซล ดูซุบเซียวจากบาดแผลที่ยังไม่หายดี
เขายืนอยู่กับเซอร์วิลลิส วัต มาริลเลียนักขับลำนำได้พิณไม้ตัวใหม่
แล้ว ที่เรียนยิ้ม ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นที่นั่นในคืนนี้ เขาก็ไม่อยากให้มันเกิดขึ้น
อย่างลับๆ และใครจะดีไปกว่านักขับลำนำที่จะขับขานเรื่องราวออกไป

ทั้งใกล้และไกล

บรรณหนึ่งเอกเขนกได้เสายู่ด้านหลังของห้องโถง ดวงตาสีดำของทหารม้าอิสระจับจ้องที่เรียนอย่างไม่วางตา มีดวงเบาๆอยู่บนปุ่มปลายด้ามดาบ ที่เรียนมองเขาอยู่นานพลางนึกสงสัย...

แคทลิน สตาร์ค พุดขึ้นเป็นคนแรก “พวกเราได้รับแจ้งว่าเจ้าต้องการจะสารภาพความผิด”

“เป็นเช่นนั้น ท่านหญิง” ที่เรียนตอบ

ไลซา แอร์ริน ส่งยิ้มให้พี่สาว “คุณลอยฟ้าทำลายจิตใจของพวกมันได้เสมอ ทวยเทพสามารถมองเห็นพวกมันที่นั่น และไม่มีควมมิดให้อำพรางตัว”

“ข้าว่าเขาดูไม่เหมือนคนที่จิตใจถูกทำลายเลย” เลดีแคทลินว่า

เลดีไลซาไม่แยแส “เจ้ามีอะไรก็จงพูดมา” นางสั่งที่เรียน

และตอนนี้ก็ถึงเวลาทอยลูกเต๋าเสียที เขาคิดพร้อมฆ่าเรื่องกลับไปมองบรรณน็อกเวบหนึ่ง “เริ่มจากไหนดีล่ะ ข้าสารภาพว่าข้าเป็นชายตัวเล็กที่ชั่วช้า ความผิดบาปของข้ามีมากมายเหลือคณานับ นายข้าและท่านหญิงทั้งหลาย ข้าเคยหลับนอนกับนางโลม มิใช่ครั้งเดียว แต่เป็นร้อยๆ ครั้ง ข้าอยากให้ลอร์ดบิดาของข้าเองม้วยมรณา และพี่สาวข้า ผู้เป็นราชินีอันสง่างามของพวกเราด้วย” มีบางคนหัวเราะเบาๆ จากด้านหลัง “ข้ามิได้ปฏิบัติต่อบ่าวรับใช้อย่างเมตตาเสมอไป ข้าเล่นพนัน และเคยโกงด้วยข้า ข้าอับอายที่ต้องขอมรดับ ข้าพูดเรื่องที่ร้ายกาจและมุ่งร้ายมากมายเกี่ยวกับลอร์ด และเลดีผู้สูงส่งในราชสำนัก” นั่นเรียกเสียงหัวเราะได้ในทันที “ครั้งหนึ่งข้า...”

“เงียบ!” โบทหน้ากลมสีซีดเขียวของไลซา แอร์ริน เปลี่ยนเป็นสีชมพูจัด “เจ้าคิดว่าเจ้ากำลังทำอะไรอยู่ เจ้าคนแคระ”

ที่เรียนเอียงศีรษะไปข้างหนึ่ง “ทำไมรี ก็สารภาพความผิดของข้าไฉน ท่านหญิง”

แคทลิน สตาร์ค ก้าวมาข้างหน้าก้าวหนึ่ง “เจ้าถูกกล่าวหาว่าส่งม้อมิดรับจ้างไปสังหารแบรน บุตรชายของข้าบนเตียงของเขา และร่วมสมคบคิด

กระทำการสังหารลอร์ดจอน แอร์วิน ทัตธ์ของพระราชา”

ที่เรียนยกโทษอย่างช่วยอะไรไม่ได้ “ข้าเกรงว่าข้ามีอาจสารถภาพความผิดเหล่านั้นได้ ข้าไม่รู้อะไรเกี่ยวกับการสังหารใดๆทั้งสิ้น”

เลดีไลซาถูกจากบัลลังก์ไม่เวียร์วูด “ข้าจะ *ไม่เคย* ให้เจ้ามาล้อเล่นกับข้า เจ้าได้พูดตลกเล่นเล็กน้อยของเจ้าไปแล้ว ฎต่น้อย ข้ามั่นใจว่าเจ้าสนุกกับมัน เซอร์วาร์ดิส เอาตัวเขากลับไปคุกใต้ดิน...แต่ครั้งนี้หาห้องขังที่เล็กกว่าและมีพื้นที่ลาดเอียงกว่าเดิมให้เขา”

“นี่หรือคือกระบวนการยุติธรรมของแคว้นหุบเขา” ที่เรียนแผดเสียงดังเสียงจนเซอร์วาร์ดิสหยุดชะงักอยู่ครู่หนึ่ง “ความมีเกียรติหยุดอยู่แค่บัลลังก์เกดหรือ เจ้ากล่าวหาว่าข้ากระทำผิด ข้าปฏิเสธ เจ้าก็เลยโยนข้าเข้าไปในคุกเปิดให้แข็งและอดตาย” เขาชูศีรษะขึ้นให้คนทั้งหมดได้เห็นรอยฟกช้ำที่มอร์ดทั้งไว้บนใบหน้าอย่างชัดเจน “ความยุติธรรมของพระราชายู่ไหนกัน ปราสาทเอียร์มีไซ่ส่วนหนึ่งของเจ็ดราชอาณาจักรหรือเจ้าบอกว่าข้าถูกกล่าวหา ดีแล้ว *ข้าขอเรียกร้องให้มีการไต่สวน!* ขอให้ข้าได้พูด และขอให้ความจริงหรือความเท็จของข้าได้รับการตัดสินอย่างเปิดเผยต่อสายตาของทั้งหวยเทพและมนุษย์เถิด”

เสียงพิมพ์เบาๆ ดังขึ้นทั่วห้องโถงสูง เขาทำแต้มเหนือนางแล้วที่เรียนรู้ เขาเกิดมาในตระกูลสูง เป็นบุตรชายของลอร์ดที่ทรงอำนาจที่สุดในแผ่นดิน และเป็นน้องชายของราชินี ไม่มีใครปฏิเสธการไต่สวนของเขาได้ องค์กรภชีในผ้าคลุมไหล่สีฟ้าครามเริ่มเดินไปหาที่เรียน แต่เซอร์วาร์ดิสสั่งให้พวกเขาหยุดแล้วมองไปยังเลดีไลซา

ปากเล็กๆของนางกระตุกเป็นรอยยิ้มหงุดหงิด “หากเจ้าได้รับการไต่สวนและพบว่ามี ความผิดจริงในอาชญากรรมที่ถูกกล่าวหา เมื่อนั้น โดยกฎหมายของพระราชาเอง เจ้าจะต้องชดใช้ด้วยเลือด เราไม่มีเพศฆาตตัดหัวในปราสาทเอียร์แห่งนี้ ท่านลอร์ดแห่งแลนนิสเตอร์ เปิดประตูจันทราร”

ผู้ชมที่เบียดเสียดกันแหวกทางออก ประตูไม้เวียร์วูดบานแคบบานหนึ่งตั้งอยู่ระหว่างเสาหินอ่อนต้นเรียบบางสองต้น รูปจันทร์เสี้ยวสลักไว้

ในเนื้อไม้สีขาว คนกลุ่มที่ยืนใกล้มันที่สุดขยับถอยหลังเมื่อองครักษ์สองนายเดินฝ่าผู้คนเข้ามา คนหนึ่งดึงคานสำริดหนาหนักที่ประตูออก อีกคนหนึ่งดึงประตูเปิดเข้าข้างใน สายลมแรงพัดโหมหวนผ่านประตูเข้ามาอย่างฉับพลัน จนผ้าคลุมไหล่สีฟ้าครามของทั้งสองปลิวสะบัดจากไหล่ พ้นจากประตูออกไปเป็นความว่างเปล่าของท้องฟ้ายามราตรีที่แต่งแต้มด้วยดวงดาวอันเย็นชาไม่รู้ลี้ลี้รู้สา

“จงเป็นสักขีพยานความยุติธรรมของพระราชอา” เลดี้ไลซากล่าว เปลวเพลิงของคบไฟตามกำแพงกระพือไหวเหมือนธงเล็กยาว คบเพลิงบางอันมอดดับลงตรงโน้นบ้างตรงนั้นบ้าง

“ไลซา ข้าคิดว่านี่มันไม่ฉลาดเลย” แคทลิน สตาร์ค พูดขณะที่สายลมดำมืดพัดวนไปรอบห้องโถง

น้องสาวไม้เสี้ยนนาง “เจ้าต้องการการไต่สวน ท่านลอร์ดแห่งแลนนิสเตอร์ ดี เจ้าจะได้การไต่สวน บุตรชายของข้าจะฟังเรื่องอะไรก็ตามที่เจ้าอยากพูด และเจ้าจะได้ฟังคำพิพากษาของเขา จากนั้นเจ้าก็อาจออกไป... ทางประตูบานใดบานหนึ่ง”

นางดูพอใจในตัวเองเหลือเกิน ที่เรียนคิด และแทบไม่น่าแปลกใจเลย การไต่สวนจะคุกคามนางได้อย่างไรในเมื่อบุตรชายอ่อนแอของนางเป็นลอร์ดผู้พิพากษา ที่เรียนเหลือบมองประตูจันทราของนาง *ท่านแม่ ข้าอยากดูเขาบิน!* เด็กคนนั้นเคยพูดไว้ มีก็คนกันที่เคยถูกเจ้าเด็กต่ำช้านำมุกย่อยนี้ส่งผ่านประตูบานนั้นไปแล้ว

“ข้าขอขอบคุณ ท่านหญิงผู้แสนดีของข้า แต่ข้าไม่เห็นความจำเป็นจะต้องรบกวนลอร์ดโรเบิร์ต” ที่เรียนพูดอย่างสุภาพ “ทวยเทพรู้ดีถึงความจริงแห่งความบริสุทธิ์ของข้า ข้าจะขอรับคำตัดสินจากทวยเทพ มิใช่การตัดสินของมนุษย์ ข้าเรียกร้องให้มีการไต่สวนด้วยการต่อสู้”

เสียงหัวเราะระเบิดลั่นเต็มห้องโถงสูงแห่งแอร์รินขึ้นในทันใด ลอร์ดเนสเตอร์ รอยซ์ ทำเสียงเคঁคทางจมูก เซอร์วิลลิสหัวเราะเบาๆ เซอร์ลินคอร์เบอรี่ หัวเราะเต็มที่ คนอื่นๆ แหงนหน้าหัวเราะลั่นจนหน้าตาไหลพราก

มาริลเลียนติดพิณไม้ตัวใหม่เป็นท่วงทำนองรำเริงอย่างงอแงด้วยนิ้วของมือที่หักอยู่ แม้แต่สายลมก็ดูจะเย้ยหยันด้วยเสียงหวีดหวิวขณะที่พัดเสียงแหลมผ่านประตูจันทราเข้ามา

ดวงตาเยิ้มสีน้ำเงินของไลซา แอร์ริน มีแววไม่แน่ใจ เขาทำางเสียหลักเข้าแล้ว “เจ้ามีสิทธิ์นั้นแน่นอน”

อัศวินหนุ่มที่มีงูไวเปอร์สีเขียวปักอกอยู่บนเสื้อคลุมก้าวมาข้างหน้าแล้วคุกเข่าลงข้างหนึ่ง “ท่านหญิง ข้าขออนุญาตเป็นนักรบตัวแทนของท่าน”

“เกียรตินั้นควรเป็นของข้า” ลอร์ดฮันเตอร์ผู้ชราพูดขึ้น “เพื่อเห็นแก่ความรักที่ข้ามีต่อลอร์ดสามีของท่าน ขอให้ข้าได้ล้างแค้นสำหรับความตายของเขาด้วยเถิด”

“พอข้ารับใช้ลอร์ดจนอย่างซื่อสัตย์ในฐานะหัวหน้าพ่อบ้านของแคว้นหุบเขา” เซอร์อัลบาร์ รอยซ์ พูดเสียงดั่งลั่น “ขอให้ข้าได้รับใช้บุตรชายของท่านในเรื่องนี้เถิด”

“ทวยเทพโปรดปราณบุรุษผู้ต่อสู้เพื่อความยุติธรรม” เซอร์ลินคอร์เบอรี พูด “แต่บ่อยครั้งที่การณ์ปรากฏว่าชายคนนั้นคือผู้ที่มีฝีมือดาบแม่นยำที่สุด พวกเราทุกคนต่างก็รู้ว่าใคร” เขายิ้มอย่างเจียมตัว

คนอื่นๆ นับสิบพูดขึ้นพร้อมกัน ต่างแย่งกันพูดเพื่อให้ตนเป็นที่ได้ยินที่เรี่ยรู้ลึกท้อแท้ที่ได้รู้ว่ามีคนแปลกหน้ามากมายถึงเพียงนี้ที่กระหายอยากล้างแค้นเขา บางทีนี้อาจไม่ใช่แผนการที่ฉลาดเลยก็ได้

เลดีไลซายกมือขึ้นให้เจียบ “ข้าขอขอบคุณ นายข้าทั้งหลาย อย่างที่ข้ารู้ว่าบุตรชายข้าจะขอบคุณหากเขาอยู่ที่ท่ามกลางพวกเรา ไม่มีชายใดในเจ็ดราชอาณาจักรที่จะกล้าหาญและซื่อสัตย์เท่าเหล่าอัศวินแห่งแคว้นหุบเขา หากทำได้ข้าก็อยากมอบเกียรตินี้ให้พวกเจ้าทุกคน ทว่าข้าเลือกได้เพียงหนึ่ง” นางผายมือ “เซอร์วาร์ดิส อีเกน ท่านคือมือขวาผู้ประเสริฐของลอร์ดสามีข้ามาตลอด ท่านจะเป็นนักรบตัวแทนของเรา”

เซอร์วาร์ดิสเป็นเพียงผู้เดียวที่เจียบมาตลอด “ท่านหญิง” เขาพูดอย่างจริงจังพร้อมคุกเข่าลงข้างหนึ่ง “ได้โปรดมอบหน้าที่นี้ให้ผู้อื่นเถิด

การนี้หาต้องรสนิยมของข้าไม่ ชายผู้นี้มีใช้นักรบ ดูเขาลี คนแคะที่สูงแค่
ครึ่งของข้า ข้ายังพิการ มันจะนำละอายที่จะสังหารคนเช่นนี้แล้วเรียก
มันว่าความยุติธรรม”

โอ ยอดเยี่ยม ที่เรียนคิด “ข้าเห็นด้วย”

โลซาจ้องเขาเหม็ง “เจ้าเป็นฝ่ายเรียกร้องการไต่สวนด้วยการต่อสู้นะ”

“และตอนนี้ข้าเรียกร้องขอจักรบตัวแทน เช่นเดียวกับที่เจ้าเลือก
ตัวแทนของเจ้า เจมีพี่ชายข้าจะเป็นตัวแทนข้าด้วยความยินดี ข้ารู้ดี”

“ผู้ปลงพระชนม์พระราชผู้ล้าค่าของเจ้าอยู่ห่างจากที่นี่เป็นร้อยๆ
โยชน์” โลซา แอร์ริน สวนกลับ

“ส่งนิกไปตามตัวเขามาสิ ข้ายินดีจะรอเขาเดินทางมา”

“เจ้าจะเผชิญหน้ากับเซอร์วาร์ดิสในวันพรุ่งนี้”

“นิกขับล่านำ” ที่เรียนพูดพร้อมกับหันไปหามาริลเลียน “เมื่อเจ้าแต่ง
บทล่านำเกี่ยวกับเรื่องนี้ จงดูให้แน่ใจนะว่าเจ้าเล่าเรื่องที่เล็ดแอร์รินปฏิเสธ
สิทธิ์ในการเลือกจักรบตัวแทนของคนแคะ และยังส่งเขาออกไปทั้งที่พิการ
พกข้า และเดินขากะเปลก เพื่อเผชิญหน้ากับอัศวินมือหนึ่งของนาง”

“ข้ามิได้ปฏิเสธอะไรเจ้าทั้งนั้น!” โลซา แอร์ริน พูด น้ำเสียงรำคาญ
และสูงแหลมด้วยความขุ่นเคือง “ระบุชื่อจักรบตัวแทนของเจ้ามาเลย
มุกน้อย...หากเจ้าคิดว่าสามารถหาชายมาตายแทนเจ้าได้”

“ถ้ามันเหมือนกันหมดสำหรับเจ้า ข้าว่าหากคนมาสังหารแทนข้าจะ
ดีกว่า” ที่เรียนมองไปรอบห้องโถงยาว ไม่มีใครขยับตัว เป็นเวลาครู่ใหญ่ๆ
ที่เขาสงสัยว่าทั้งหมดนี้เป็นความผิดพลาดโง่ๆอย่างใหญ่หลวงกระนั้นหรือ
แล้วก็มีความเคลื่อนไหวเกิดขึ้นที่ด้านหลังห้อง “ข้าจะเป็นตัวแทน
ของคนแคะเอง” บรอนน์ตะโกนมา

เอ็ดดาร์ด

เขา ผันถึงความผันอันเก่าแก่ ผันถึงอัศวินทั้งสามในผ้าคลุมไหล่สีขาว หอคอยที่พังทลายไปนานแล้ว และลิอานนาในกองเลือด

ในผืนนั้นเหล่าสหายของเขาซึ่งมักกับเขาอย่างที่เราเคยทำเมื่อยังมี ชีวิต มาร์ติน คัสเซล ผู้ภาคภูมิ บิดาของจอร์, ซีโอ วัลล์ ผู้ซื่อสัตย์, อีธาน โกลเวอร์ อัศวินฝึกหัดของแบรนดอน, เซอร์มาร์ค ริสเวล ผู้พูดจา นุ่มนวลและจิตใจอ่อนโยน, ฮาวแลนด์ รีด ชาวแครนเนียน, ลอร์ดดัสติน บนม้าศึกสีแดงตัวใหญ่ เน็ดเคยรู้จักใบหน้าของทุกคนเป็นอย่างดีเหมือนรู้จัก ใบหน้าของตัวเอง แต่เวลาหลายปีได้ดูตึกความทรงจำของคน แม้แต่ ความทรงจำที่เขาสาบานว่าจะไม่มีวันลืมเลือน ในผืน พวกเขาเป็นเพียงเงา เป็นญาติผีลืมหานม้าเมฆหมอก

พวกเขามีกันเจ็ดคน เผชิญหน้ากับสามคน ในผืนเช่นเดียวกับใน ชีวิตจริง แต่คนเหล่านั้นเป็นสามคนที่ไม่ธรรมดา พวกเขาอยู่หน้าหอคอย กลม เทือกเขาสีแดงของดอร์นอยู่ด้านหลัง ผ้าคลุมไหล่สีขาวโบกสะบัด อยู่ในสายลม คนเหล่านี้มีไข้เงา ใบหน้ายังคงชัดเจนแม้ในตอนนี้ เซอร์ อาร์เธอร์ เดย์น ดาบแห่งรุ่งอรุณ เขามีรอยยิ้มอันเศร้าสร้อยอยู่ที่ริมฝีปาก ดำของดาบใหญ่ชื่อดอร์นยื่นขึ้นมาเหนือไหล่ขวา เซอร์ออสเวลล์ เวนด์ นิ่งคุกเข่าข้างหนึ่ง กำลังลับดาบด้วยหินลับมีด บนหมวกเกราะเคลือบขาว ของเขามีตราค้างคาวสีดำสยายปีกประจำตระกูลประดับอยู่ เซอร์เจอร์โรด

ไฮท์ทาวเวอร์ ผู้ชรา หรือกระทั่งชาว ลอร์ดผู้บัญชาการแห่งหน่วยราช-
องครักษ์ยืนอยู่ระหว่างพวกเขา

“ข้ามองหาพวกเจ้าที่แม่น้ำสามง่าม” เน็ดพูดกับพวกเขา

“พวกเรามิได้อยู่ที่นั่น” เซอร์เจโรลด์ตอบ

“ผู้ซึ่งบัลลังก์ราชาต้องลำบากแหกพวกเราอยู่ที่นั่น” เซอร์ฮอสเวลล์ว่า

“เมื่อคิงส์แลนดิงถูกตีแตก เซอร์เจมีปลงพระชนม์พระราชาของ
พวกเจ้าด้วยดาบทองคำ และข้าสงสัยว่าพวกเจ้าไปอยู่ที่ไหน”

“ไกลแสนไกล” เซอร์เจโรลด์ว่า “หาไม่แล้วแวนิสก็ยังคงครอง
บัลลังก์เหล็ก และพี่น้องจอมปลอมของเราคงจะมอดไหม้อยู่ในนรกเจ็ดขุม”

“ข้ายกทัพไปปราสาทสเตอร์มส์เอนด์เพื่อทำลายวงล้อมตีเมือง” เน็ด
บอกพวกเขา “ลอร์ดทั้งหลายของตระกูลไทเรลกับเรดไวน์ต่างก็ลดธงลง
และอัศวินของพวกเขาทุกคนล้วนคุกเข่าปฏิญาณตนว่าจะจงรักภักดีต่อ
พวกเรา ข้าแน่ใจว่าพวกเจ้าจะอยู่ในกลุ่มคนเหล่านั้นด้วย”

“พวกเรามิได้คุกเข่าโดยง่าย” เซอร์อาร์เธอร์ เดย์น กล่าว

“เซอร์วิลเลม ดาร์รี หลบหนีไปตราก้อนสโตน พร้อมราชินีของท่าน
และเจ้าชายวิเชริส ข้าคิดว่าเจ้าอาจร่วมทางไปกับเขา”

“เซอร์วิลเลมเป็นคนดีและจริงใจ” เซอร์ฮอสเวลล์พูด

“แต่มิใช่หนึ่งในราชของครักซ์” เซอร์เจโรลด์ชี้ “ราชของครักซ์ไม่มีวัน
หลบหนี”

“ไม่ว่าตอนนั้นหรือตอนนี้” เซอร์อาร์เธอร์พูดและสวมหมวกเกราะ

“พวกเราได้ปฏิญาณสาบานตน” เซอร์เจโรลด์ผู้ชราอธิบาย

ภูตของเน็ดขยับขึ้นมาเคียงข้างเขา ในเมื่อถือดาบเงา พวกเขามีกัน
เจ็ดต่อสาม

“มันเริ่มขึ้นแล้ว ณ บัดนี้” เซอร์อาร์เธอร์ เดย์น ดาบแห่งรุ่งอรุณ
พูดขึ้น เขาชักดาบดอวันออกจากฝักแล้วถือไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง คม
ของมันเป็นสีเขาราวแก้วนวม และมีชีวิตขึ้นมาด้วยแสงสว่าง

“ผิดแล้ว” เน็ดพูดด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย “มันจบลง ณ บัดนี้”

ต่างหาก” ขณะที่พวกเขาเข้าปะทะกันด้วยดาบและเงาอย่างรวดเร็ว เขาก็ได้ยินเสียงลือานาหาริตร้อง “เอ็ดดาร์ด!” นางร้องเรียก พายุกลีบกุหลาบพัดผ่านท้องฟ้าที่มีเลือดพาดเป็นริ้ว มีสีน้ำเงินเหมือนดวงตาของความตาย

“ลอร์ดเอ็ดดาร์ด” ลือานาหาร้องเรียกอีกครั้ง

“ข้าลัญญา” เน็ดกระซิบ “ลือา ข้าลัญญา...”

“ลอร์ดเอ็ดดาร์ด” เสียงผู้ชายสะท้อนก้องออกมาจากความมืด

เอ็ดดาร์ด สตาร์ค ร้องครางขณะลืมตาขึ้น แสงจันทร์สาดส่องผ่านหน้าต่างบานสูงของหอคอยหัตถา

“ลอร์ดเอ็ดดาร์ด” เงาหนึ่งยืนอยู่เหนือเตียง

“นาน...นานเท่าไรแล้ว” ผ้าปูที่นอนยับยู่ ขาของเขาถูกเข้าเฝือกไว้ อากาศปวดตบๆ แล่นขึ้นมาตามสีข้าง

“หกวันกับเจ็ดคืนขอรับ” เป็นเสียงของเวยัน พูล พ่อบ้านถือถ้วยจอร์มฟีปากเน็ด “ดื่มขอรับ นายข้า”

“อะไร...”

“แต่ข้าขอรับ เมสเตอร์ไฟเซลล์บอกไว้ว่าท่านจะกระหายน้ำ”

เน็ดดื่ม ริมฝีปากของเขาแห้งผากและแตก น้ำมีรสหวานราวน้ำผึ้ง

“พระราชินีได้บัญชาไว้” เวยัน พูล บอกเมื่อเขาดื่มหมดถ้วย “พระองค์ต้องการคุยกับท่านขอรับ นายข้า”

“พຽงนี้เถิด” เน็ดพูด “เมื่อข้าแข็งแรงกว่านี้” เขาไม่อาจเผชิญหน้ากับโรเบิร์ตได้ในตอนนี้ ความฝันเมื่อครู่ทำให้เขาอ่อนแอราวกับลูกแมว

“นายข้า” พูลพูด “พระองค์บัญชาให้เราส่งท่านไปพบทันทีที่ท่านลืมตาขึ้นขอรับ” พ่อบ้านวุ่นวายกับการจุดเทียนข้างเตียง

เน็ดสบถเบาๆ เป็นที่รู้กันว่าโรเบิร์ตมิใช่คนที่มีความอดทน “บอกเขาว่าข้าอ่อนแอเกินกว่าจะไปพบ ถ้าเขาอยากจะทำกับข้า ข้ายินดีต้อนรับเขาที่นี่ ข้าหวังว่าเขาจะปลุกเขาจากการหลับสนิท และตามตัว...” เขากำลังจะพูดว่า จอริ เมื่อนึกขึ้นได้ “ตามตัวหัวหน้าองค์กรกัษของข้ามาด้วย”

ครู่หนึ่งหลังจากพ่อบ้านออกจากห้องไปแล้ว อาลินก็เดินเข้ามา

ในห้องนอน “นายข้า”

“พูดบอกข้าว่ามันผ่านไปหกวันแล้ว” เน็ดพูด “ข้าต้องรู้ว่าสถานการณ์เป็นอย่างไรบ้าง”

“ผู้ปลงพระชนม์พระราชานี้จากเมืองไปแล้วขอรับ” อาลินบอกเขา “พูดกันว่าเขาเดินทางกลับไปยังคาสเตอร์ลีริกเพื่อสมทบกับพ่อของเขา เรื่องที่เล็ดแคทลินจับตัวภูตน้อยรำลือกันไปทั่ว ข้าเพิ่มจำนวนเวรยามแล้ว หากท่านจะพอใจ”

“ข้าพอใจ” เน็ดรับรองกับเขา “ลูกสาวข้าล่ะ”

“พวกเธอมาเยี่ยมท่านทุกวันขอรับ นายข้า ซานซาสดภาวนาเสียบๆ แต่อาร์ยา...” เขาก็อีก “เธอมิได้พูดอะไรเลยสักคำตั้งแต่ท่านถูกพาตัวกลับมา เธอเป็นเด็กตัวน้อยที่ดูร้ายนัก นายข้า ข้าไม่เคยเห็นความโกรธเกรี้ยวเช่นนั้นในตัวดรูณีใดเลย”

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น” เน็ดพูด “ข้าอยากให้อาร์กขาลูกสาวข้าให้ปลอดภัย ข้าเกรงว่านี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น”

“จะไม่มียันตราภัยใดๆ มาแผ้วพานพวกเธอขอรับ ท่านลอร์ดเอ็ดดาร์ด” อาลินว่า “ข้าขอเดิมพันด้วยชีวิต”

“จอร์กับคนอื่นๆ ล่ะ...”

“ข้ามอบพวกเขาให้พวกซีเงียบเพื่อส่งขึ้นเหนือลูว์รินทร์เฟล จอร์คงจะอยากนอนเคียงข้างปูของเขา”

ต้องเป็นปูของเขา เพราะบิดาของจอร์ถูกฝังไกลลงไปใต้อาสนวิหารมาร์ติน คัสเซล เสียชีวิตไปพร้อมกับคนอื่นๆ เน็ดหลายหอคอยแห่งนั้นลงในภายหลัง แล้วใช้ก้อนหินเปื้อนเลือดของมันสร้างเป็นกองหินฝังศพแปดกองบนสันเขา ว่ากันว่าเรการ์ตั้งชื่อสถานที่นั้นว่าหอคอยแห่งความปีติ แต่สำหรับเน็ดมันเป็นความทรงจำอันขมขื่น พวกเขาเข้าปะทะกันเจ็ดต่อสาม แต่ว่ามีผู้รอดชีวิตกลับมาเพียงสอง คือเอ็ดดาร์ด สตาร์ค เอง และชาวแครนเหนือกร่างเล็ก ฮาวแลนด์ รีด เขาไม่คิดว่ามันเป็นกลางดีที่ฝนแบบนี้อีกครั้งหลังจากผ่านมานี้เนิ่นนานหลายปี

“เจ้าทำได้ดีแล้ว อาลิน” เน็ดกำลังพูดตอนที่เวยัน พูล กลับมา
พอบ้านโค้งคำนับลงต่ำ “ฝ่าบาทอยู่ข้างนอกขอรับ นายข้า และราชินีก็มา
กับพระองค์ด้วย”

เน็ดดันตัวเองให้สูงขึ้น และสะดุ้งเมื่อขาลันสะท้านด้วยความเจ็บปวด
เขาไม่คาดคิดว่าเซอร์ซีจะมา มันเป็นสิ่งที่ไม่มีทีท่าเสียเลย “เชิญทั้งสอง
เข้ามา แล้วออกไป สิ่งที่พวกข้าต้องคุยกันไม่ควรเล็ดลอดออกไปนอก
กำแพงห้องนี้” พูลถอยออกไปเงียบๆ

โรเบิร์ตใช้เวลาแต่งตัวอย่างเต็มที่ เขาสวมเสื้อกำมะหยี่แขนงูดสีดำ
ปักรูปกางงวมมงกุฏของตระกูลบาราเจียนบนหน้าอกด้วยด้ายทองคำ และ
สวมเสื้อคลุมสีทองกับผ้าคลุมไหล่ลายตารางสีดำสลับทอง เขาถือเหยือก
เหล้าองุ่นไว้ในมือ และดื่มมาแล้วจนหน้าแดง เซอร์ซี แลนนิสเตอร์ ตาม
เข้ามาในห้อง นางสาวรัตเกล้าประดับเพชรพลอยทับเรือนผม

“ฝ่าบาท” เน็ดเอ่ย “ต้องขออภัย ข้ามีอาจจุกขึ้นยืนได้”

“ไม่เป็นไรหรอก” พระราชาพูดเสียงกระด้าง “เหล้าองุ่นลักหน้อย
ใหม่ จากอาร์เบอร์ เก็บไว้นานทีเดียว”

“จอกเล็กๆ” เน็ดพูด “หัวของข้ายังคงหนักอึ้งจากน้ำนมผีนั้น”

“ชายคนใดที่อยู่ในสถานการณ์เดียวกับเจ้า ควรถือว่าตัวเองโชครัด
ที่ศีรษะยังอยู่บนบ่า” ราชินีประกาศ

“เงียบนะ นางผู้หญิง” โรเบิร์ตตะคอก เขานำจอกเหล้าองุ่นไปให้
เน็ด “เจ้ายังเจ็บขาอยู่ไหม”

“มีบ้าง” เน็ดบอก เขารู้สึกเวียนศีรษะ แต่คงไม่ดีแน่ที่จะยอมรับ
ความอ่อนแอต่อหน้าราชินี

“ไฟเซลล์สาบานว่ามันจะหายสนิท” โรเบิร์ตขมวดคิ้ว “ข้าเข้าใจว่า
เจ้ารู้แล้วใช่หรือไม่ว่าแคลลินได้ทำอะไรลงไป”

“ข้ารู้” เน็ดดื่มเหล้าองุ่นอีกเล็กๆ “อย่าได้กล่าวโทษภรรยาของข้า
เลย ฝ่าบาท นางเพียงทำตามคำสั่งของข้าเท่านั้น”

“ข้าไม่พอใจเลย เน็ด” โรเบิร์ตบ่น

“เจ้ามีสิทธิ์อะไรถึงกล้าตีมาลงมือกับสายเลือดของข้า” เซอร์ซีถาม
“เจ้าคิดว่าเจ้าเป็นใครหรือ”

“หัตถ์ของพระราชา” เน็ดบอกนางอย่างสุภาพเยียบเย็น “ผู้ได้รับ
มอบหมายโดยลอร์ดสวามีของท่านให้ฝังความสงบสุขของพระราชา
และบังคับใช้ความยุติธรรมของพระองค์”

“เจ้าเคยเป็นหัตถ์” เซอร์ซีเริ่ม “แต่ตอนนี้...”

“เยียบเสียบ!” พระราชาคำราม “เจ้าถาม และเขาก็ตอบแล้วไง”
เซอร์ซียอมล่าถอยด้วยความโกรธเกรี้ยวเป็นที่สุด โรเบิร์ตหันกลับไปหาเน็ด
“เจ้าบอกว่าจะฝังความสงบสุขของพระราชา เจ้าฝังความสงบสุขของข้า
ด้วยวิธีนี้หรือ เน็ด มีคนตายไปถึงเจ็ดคน...”

“แปด” ราชนิก “ทหารกล้าสิ้นใจเมื่อเช้านี้ จากพิชิตพลที่ลอร์ด
สตาร์คมอบให้เขา”

“มีการลักพาตัวเกิดขึ้นบนราชมรรคาและมีคนเมาฆ่ากันบนห้องถนน
ของข้า” พระราชาพูด “ข้าไม่ยอมให้เป็นอย่างนั้นนะ เน็ด”

“แคทลินมีเหตุผลที่ดีในการจับตัวคุณน้อย...”

“ข้าบอกว่า ข้าไม่ยอมให้เป็นอย่างนั้น! เอาเหตุผลของนางลงนรก
ไปเลย เจ้าจะต้องสั่งนางให้ปล่อยตัวคนแคระทันที และเจ้าต้องสงบศึก
กับเจมีด้วย”

“บริวารของข้าสามคนถูกล้างหารอย่างทารุณต่อหน้าต่อตาข้า เพราะ
เจมี แลนนิสเตอร์ ต้องการจะสั่งสอนข้า จะให้ข้าลืมเรื่องนั้นหรือ”

“น้องชายข้ามิใช่ต้นเหตุของการวิวาทครั้งนี้” เซอร์ซีบอกพระราชา
“ลอร์ดเอ็ดดาร์ดกลับจากห้องนางโลมในสภาพเมาเมาย บริวารของเขาจูโจม
เจมีและองครักษ์ ในเวลาเดียวกับที่ภรรยาของเขาจูโจมที่เรียนบนราชมรรคา”

“ท่านรู้จักข้าดีกว่านั้น โรเบิร์ต” เน็ดพูด “ถามลอร์ดเบลิชหากท่าน
สงสัยข้า เขาอยู่ที่นั่นด้วย”

“ข้าได้คุยกับเจนนีวก็้อยแล้ว” โรเบิร์ตพูด “เขอ้างว่าขี้ม้าจากไปก่อน
ที่การต่อสู้จะเริ่มขึ้น เพื่อไปพาพวกผ้าคลุมไหล่ทองมา แต่เขายอมรับว่า

เจ้ากำลังกลับจากห้องนางโลมสักแห่ง”

“ห้องนางโลม สักแห่งนั้นหรือ ขอสาปแช่งดวงตาของท่านเถอะ โรเบิร์ต เข้าไปที่นั่นเพื่อดูหน้าตาของท่าน! แม่เด็กตั้งชื่อให้เธอว่าบาร์รา เธอหน้าตาเหมือนเด็กผู้หญิงคนแรกที่ท่านให้กำเนิด ตอนที่พวกเรายังเป็นเด็กหนุ่มด้วยกันในแคว้นหุบเขา” ขณะที่พูดเขาก็จับตามองราชินีไปด้วย ใบหน้าของนางคือหน้ากาก นิ่งและซีด ไม่เผยอะไรเลย

โรเบิร์ตหน้าแดง “บาร์รา” เขาบ่นมึนงำ “นั่นควรจะทำให้ข้าพอใจหรือ ขอสาปแช่งเด็กคนนั้นเถอะ ข้าคิดว่านางจะรู้คิดมากกว่านี้”

“นางไม่น่าจะมีอายุมากกว่าสิบห้าปี และเป็นนางโลม ท่านยังคิดว่านางจะรู้คิดนั้นหรือ” เน็ดพูดอย่างไม่อยากเชื่อ เขาของเขาเริ่มเจ็บปวดอย่างรุนแรง ทำให้ยากจะควบคุมอารมณ์ “เด็กโง่งนั้นรักท่านนะ โรเบิร์ต”

พระราชินีเลือกมองเซอร์ซี “นี่ไม่ใช่เรื่องที่ควรเข้าหูราชินี”

“ราชินีจะไม่ชอบเรื่องใดๆที่ข้าต้องพูดหรอก” เน็ดตอบ “ข้าได้ข่าวว่าผู้ปลงพระชนม์พระราชินีได้หนีออกจากเมืองไปแล้ว ขออนุญาตให้ข้าไปนำตัวเขากลับมาสู่ความยุติธรรมเถอะ”

พระราชินีหมุนเหล่าองุ่นในจอกไปมาขณะครุ่นคิด เขาดื่มเข้าไปอีกหนึ่ง “ไม่ได้” เขาว่า “ข้าไม่ต้องการฟังเรื่องนี้อีกแล้ว เจมีสังหารคนของเจ้าไปสามคน และเจ้าสังหารคนของเขาไปห้าคน มันจบแค่นี้”

“นั่นคือความคิดเรื่องความยุติธรรมของท่านนั้นหรือ” เน็ดโมโห พลุ่งพล่าน “หากเป็นเช่นนั้น ข้าก็ดีใจที่มีชีวิตอยู่ของท่านอีกต่อไป”

ราชินีมองสวามีของนาง “หากชายคนใดบังอาจพูดกับทาร์กเกเรียนอย่างที่เขาพูดกับท่าน...”

“เจ้าเห็นข้าเป็นแควริสหรือ” โรเบิร์ตขัดขึ้น

“ข้าเห็นท่านเป็น พระราชา เจมีและที่เรียนก็เป็นน้องชายของท่านเอง ตามกฎหมายการสมรสทั้งปวงและความผูกพันที่เรามีร่วมกัน พวกสตาร์คขับไล่ไปหนึ่งคนและจับตัวไว้อีกคน ชายคนนั้นลบหลู่เกียรติท่านทุกลมหายใจ แต่ท่านกลับยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นแล้วถามว่าเขาเจ็บขาไหม อยากดื่มเหล่าองุ่น

หรือเปล่า”

โรเบิร์ตโกรธจนหน้าเป็นสีเข้ม “ข้าจะต้องบอกให้เจ้าหุบปากสัก
ก็ครั้งกัน นางผู้หญิง”

ใบหน้าของเซอร์ซีเต็มไปด้วยความดูถูกเหยียดหยาม “นี่ทวยเทพ
เล่นตลกอะไรกับเราสองคนนะ” นางว่า “ตามที่ถูกต้องควร ท่านน่าจะเป็นฝ่าย
สวมกระโปรงและข้าสวมเกราะ”

พระราชโอรสจนหน้าม่วง เขาตวัดมือออกตบด้วยหลังมืออย่าง
รุนแรงเข้าไปข้างศีรษะ นางชวชนเซชนโตะแล้วล้มลงบนพื้นอย่างแรง แต่
เซอร์ซี แล่นนิสเตอร์ ไม่ร้องออกมา นางปิดแก้มด้วยนิ้วเรียวยาวตรง
บริเวณที่ผิวเนียนขาวซีดเปลี่ยนเป็นสีแดงแล้ว ในวันรุ่งขึ้นรอยข้าจะ
ครอบคลุมครึ่งใบหน้า “ข้าจะสวมมันไว้เป็นเหรียญตราแห่งเกียรติยศ”
นางประกาศ

“จงสวมมันเสียๆนะ ไม่อย่างนั้นข้าจะให้เกียรติเจ้าอีกหน” โรเบิร์ต
ลั่นวาจา เขาตะโกนเรียกกองครักษ์ เซอร์เมอร์ริน แทรนด์ ก้าวเข้ามาในห้อง
เขาเป็นคนร่างสูง ท่าทางเคร่งขรึมในชุดเกราะสีขาว “ราชินีเหนื่อยแล้ว
ดูแลนางกลับห้องนอนด้วย” อัศวินประคองเซอร์ซีขึ้นยืนแล้วนำทางนาง
ออกไปจากห้องโดยไม่ได้พูดอะไร

โรเบิร์ตเอื้อมไปหยิบเหยือกเหล้ามาเติมจอกของตน “เห็นไหมว่า
นางทำอะไรกับข้า เน็ด” พระราชานั่งลงพร้อมประคองจอกเหล้าอุ่น
ในมือ “มเหสีที่รักของข้า แม่ของลูกๆ ข้า” ตอนนี้ความเกรี้ยวกราด
อันตรธานไปแล้ว ในสายตาของเน็ด เขามองเห็นคนที่กำลังเตร้าและ
หวาดกลัว “ข้าไม่ควรตบนางเลย มันไม่...มันไม่*สมเป็นราชา*” เขาก็มอง
จ้องมือตัวเอง รวากับไม่ค่อยแน่ใจว่ามันคืออะไร “ข้าเคยเป็นคนเข้มแข็ง
มาตลอด...ไม่มีใครสามารถต้านทานข้าได้ ไม่มีเลย เจ้าจะต่อสู้กับคนที่เจ้า
ไม่อาจทำร้ายได้อย่างไร” พระราชาส่ายศีรษะด้วยความสับสน “เรการ์...
เรการ์ *ชนะ* ให้ตายสิ ข้าสังหารมัน เน็ด ข้าสังเหล็กแหลมทะลุเกราะสีด้า
เข้าไปในหัวใจสีดำของมัน แล้วมันก็ตายแทบเท่าข้า ผู้คนเอาเรื่องนั้นไป

แต่งลำนำ แต่มันก็ยังคงชนะอยู่ดี ตอนน้ำมันได้ลิ้อานาไปแล้ว ส่วนข้าได้นางนั้น” พระราชาดีมีจนหมดจอก

“ฝ่าบาท” เน็ด สตาร์ค เริ่ม “เราต้องคุยกัน...”

โรเบิร์ตใช้ปลายนิ้วกดขมับ “ข้าเมื่อพูดคุยจะตายอยู่แล้ว พรุ่งนี้ข้าจะออกไปที่ป่าราชันเพื่อล่าสัตว์ เรื่องอะไรก็ตามที่เจ้าอยากพูดต้องรอไปก่อนจนกว่าข้าจะกลับมา”

“หากทวยเทพประเสริฐดั่งาม เมื่อท่านกลับมา ข้าก็จะไม่อยู่ที่นั่นแล้ว ท่านบัญชาให้ข้ากลับวินเทอร์เฟล จำได้ไหม”

โรเบิร์ตยืนขึ้น มือคว้าเสาเตียงต้นหนึ่งเพื่อพยุงตัว “น้อยครั้งนักที่ทวยเทพจะประเสริฐดั่งาม เน็ด เอ้า นี่เป็นของเจ้า” เขาดึงเข็มกลัดเงินขึ้นหน้ารูปมี้ออกจากกระเป่าที่ซิบในผ้าคลุมไหล่แล้วโยนลงบนเตียง “จะชอบหรือไม่ เจ้าก็คือหัตถ์ของข้า ให้ตายสิ ข้าขอห้ามเจ้าเดินทางจากไป”

เน็ดหยิบเข็มกลัดเงินขึ้นมา ดูเหมือนเขาจะไม่มีทางเลือก เขาของเขาวอดตวบ และเขารู้สึกช่วยตัวเองไม่ได้ราวกับเป็นเด็ก “เด็กสาวทาร์แกเรียนคนนั้น...”

พระราชาส่งเสียงคราง “เจ็ดนรกช่วย อย่าเริ่มเรื่องนางนั้นอีกนะ มันจบแล้ว ข้าจะไม่ฟังเรื่องนั้นอีก”

“ท่านจะอยากได้ข้าเป็นหัตถ์ไปเพื่ออะไร หากท่านปฏิเสธไม่ยอมฟังคำแนะนำของข้า”

“เพื่ออะไรนะรี” โรเบิร์ตหัวเราะ “ก็ทำไมถึงจะไม่ล่ะ ต้องมีใครสักคนปกครองไอ้อาณาจักรบ้านี้ กลัดมันเสีย เน็ด มันเหมาะกับเจ้า และถ้าเจ้าโยนมันใส่หน้าข้าอีกนะ ข้าสาบานกับเจ้าเลย ข้าจะกลัดไอ้อของนรานั้นให้เจมี แลนนิสเตอร์”

แคทลิน

ท้องฟ้า ทิศตะวันออกเป็นสีกุหลาบและสีทองขณะที่ดวงอาทิตย์ขึ้นเหนือแคว้นหุบเขาแอร์ริน แคทลิน สตาร์ค มองดูแสงสยายตัว มีอวางอยู่บนราวลูกกรงหินแกะสลักแสนบอบบางนอกหน้าต่างห้องนาง โลกเบื้องล่างเปลี่ยนจากสีดำเป็นสีคราม และจากสีครามเป็นสีเขียวเมื่อรุ่งอรุณ คืบคลานข้ามทุ่งหญ้าและป่าเขา หมอกสีขาวจางลอยขึ้นจากหยาดน้ำตาของอลิสซา ที่ซึ่งสายน้ำบางเบากระโจนข้ามไหล่เขา เป็นจุดเริ่มต้นของน้ำตกที่ไหลม้วนเป็นทางยาวลงไปตามพื้นผิวของทวนยักษ์ แคทลินรู้สึกได้ถึงสัมผัสแผ่วจางของละอองน้ำบนใบหน้า

อลิสซา แอร์ริน ได้เห็นทั้งสามี พี่น้องผู้ชาย และลูกๆ ทุกคนของนางถูกสังหาร ทว่าขณะยังมีชีวิตนางไม่เคยหลั่งน้ำตาแม้สักหยดเดียว ดังนั้นเมื่อถึงแก่ความตาย ทวยเทพจึงบัญญัติให้นางได้พักผ่อน จนกว่าน้ำตาของนางจะหลั่งชโลมผืนดินสีดำของแคว้นหุบเขาอันเป็นที่ที่บุคคลอันเป็นที่รักของนางถูกฝังไว้ อลิสซาวิ่งกลับไปหกพันปีแล้ว แต่กระนั้นสายน้ำเขียวสายนั้นก็ยังไม่เคยไหลลงไปถึงพื้นหุบเขาเบื้องล่างเลยแม้แต่หยดเดียว แคทลินนึกสงสัยว่าน้ำตาของนางเองจะกลายเป็นน้ำตกขนาดใหญ่สักเพียงไหน หลังจากนางเสียชีวิตไปแล้ว “เล่าเรื่องที่เหลือให้ข้าฟังซิ” นางพูด

“ผู้ปลงพระชนม์พระราชากำลังรวบรวมไพร่พลอยู่ที่ศาลเตอร์ลีร็อกขอรับ” เซอร์รอดริค คัสเซล ตอบจากห้องที่อยู่ข้างหลังนาง “น้องชายท่าน

เขียนมาว่าเขาส่งม้าเร็วไปยังร็อกแล้ว เพื่อเรียกร้องให้ลอร์ดโหวินแถลงเจตจำนงของเขา แต่ยังไม่ได้รับคำตอบ เอ็ดมัวร์กระจายคำสั่งให้ลอร์ดเวนท์และลอร์ดไฟเพอร์เผ่าระวางช่องเขาไต้ป้อมโกลเด้นทูด เขาปฏิญาณต่อท่านว่าเขาจะไม่ยอมเสียดินแดนของทอลล์ไปแม้แต่ฟุตเดียวโดยมิได้เอาเลือดของเลนนิสเตอร์มารดแผ่นดินเสียก่อน”

แคทลินเบือนหน้าจากดวงอาทิตย์อุทัย ความงามของมันแทบไม่ได้ช่วยให้นางอารมณ์ดีขึ้นเลย มันดูโหดร้ายมากที่วันซึ่งเริ่มต้นอย่างสวยงามจะต้องจบลงอย่างเลวร้ายนักอย่างที่ว่าวันนี้มีแนวโน้มจะเป็น “เอ็ดมัวร์ส่งม้าเร็วและกล่าวคำปฏิญาณ” นางพูด “แต่เอ็ดมัวร์มิใช่ลอร์ดแห่งริเวอร์รันแล้วลอร์ดบิดาของข้าล่ะว่าอย่างไร”

“ในสารไม่ได้กล่าวถึงลอร์ดฮอสเตอร์เลยขอรับ ท่านหญิง” เซอร์รอดริคดึงจอนเล่น มั่นอกยาวลีขาวดั่งหิมะและแข็งหยาบเหมือนพุ่มหนามในช่วงที่เขาพักฟื้นจากอาการบาดเจ็บ เขาดูเกือบเหมือนดังแต่ก่อนอีกครั้งแล้ว

“ท่านพ่อจะไม่มอบหมายการป้องกันริเวอร์รันให้เอ็ดมัวร์หรือนอกเสียจากท่านจะป่วยหนัก” นางพูดอย่างเป็นกังวล “เขาน่าจะปลุกข้าทันทีที่นกสื่อสารมาถึงนะ”

“ท่านหญิงน้องสาวท่านคิดว่าปล่อยให้ท่านได้หลับต๋อไปดีกว่าขอรับ เมสเตอร์โคลมอนบอกข้า”

“น่าจะมีคนปลุกข้า” นางยื่นกราน

“เมสเตอร์บอกข้าว่าน้องสาวท่านตั้งใจจะคุยกับท่านหลังการต่อสู้ขอรับ” เซอร์รอดริคพูด

“ถ้าเช่นนั้น นางก็ยังคงคิดจะให้ละครตลกนี้ดำเนินต่อไปจนจบอย่างนั้นหรือ” แคทลินทำหน้าบึ้ง “เจ้าคนแคระนั้นเล่นนางเสียอยู่หมัดอย่างกับเล่นเครื่องดนตรี แล้วนางก็หุหนวกเกินกว่าจะได้ยินท่วงทำนองที่มันบรรเลงไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในเช้าวันนี้ เซอร์รอดริค มันก็ล่วงเลยเวลาที่เราคควรจะกลับกันแล้ว ที่ทางของข้าอยู่ที่วินเทอร์เฟลกับลูกๆ หากท่านแข็งแรง

พอจะเดินทางไหว่ ข้าก็จะขอให้ไลซาส่งคนอารักขาพวกเรากลับกัลล์ทาวน์ เราจะได้ลงเรือจากที่นั่น”

“เรื่องอีกแล้วหรือขอรับ” เซอร์รอดริคดูหน้าเขียวขึ้นระดับหนึ่ง แต่เขายังข่มร่างไว้ไม่ให้สั่นได้ “ตามที่ท่านบัญชาขอรับ ท่านหญิง”

อัศวินเฒ่ารออยู่นอกห้องขณะแคทลินเรียกตัวบ่าวรับใช้ที่ไลซา มอบหมายให้นาง หากนางคุยกับน้องสาวก่อนการต่อสู้ตัวต่อตัว บางทีนาง อาจพอเปลี่ยนใจเธอได้ นางคิดระหว่างที่บ่าวรับใช้แต่งตัวให้ นโยบายของ ไลซาเปลี่ยนแปลงไปตามอารมณ์ และอารมณ์ของนางก็เปลี่ยนแปลงทุกชั่วโมง สาวน้อยขี้อายที่นางเคยรู้จักที่รีเวอร์รันได้เติบโตขึ้นเป็นสตรีผู้ทะนงตน หวาดหวั่น โหดเหี้ยม ช่างฝัน บุ่มบ่าม ซลาดาย หัวดี หลงตัว และ ที่เหนือสิ่งอื่นใดคือ *ไม่คงเส้นคงวา* สลับสับเปลี่ยนไปเรื่อย

เมื่อพัศดีที่น่ารังเกียจของไลซาคลานมาบอกพวกนางว่าที่เรียน เล่นนิสเตอร์ ต้องการจะสารภาพผิดนั้น แคทลินเรียกร้องให้ไลซาสั่งพาตัว คนแคระมาหาพวกนางเป็นการส่วนตัว แต่ไม่เลย น้องสาวนางไม่ยินยอม อะไรทั้งนั้นนอกจากจะแสดงตัวคนแคระให้คนครึ่งแคว้นหุบเขาได้เห็น แล้ว ตอนนี้ก็ก็มีเรื่องนี้อีก...

“เล่นนิสเตอร์เป็นนักโทษของข้า” นางบอกเซอร์รอดริคขณะไต่ลง บันไดหอคอยและเดินผ่านโถงทางเดินสีขาวหนาวเย็นของปราสาทเอียร์ แคทลินสวมชุดขนสัตว์สีเทาเรียบ ๆ และคาดเข็มขัดเงิน “ข้าต้องเตือน น้องสาวในข้อนั้น”

ที่ประตูห้องพักของไลซา ทั้งสองพบอาของนางเดินกระแทกเท้า ออกมาจากห้อง “จะไปร่วมงานรื่นเริงของไอ้พวกโง่งงหรือ” เซอร์บรินเดน ตวาด “ข้าคงจะบอกให้เจ้าตบน้องสาวของเจ้าให้มีสติขึ้นมาสักหน่อย ถ้าข้า คิดว่ามันจะช่วยให้อะไรดีขึ้น แต่คงจะทำให้มือเจ้าข้าเสียเปล่า ๆ”

“มีนมาจากรีเวอร์รัน” แคทลินเริ่ม “จดหมายจากเอ็ดมัวร์...”

“ข้ารู้ เด็กน้อย” เข้มกัลดรูปพลาสติกดำซึ่งกัลดผ้าคลุมไหล่คือ เครื่องประดับเพียงชิ้นเดียวที่บรินเดนยอมให้ “ข้าต้องไต่ยืมมันจาก

เมสเตอร์โคลมอน ขำขออนุญาตน้องสาวเจ้านำทหารที่มีประสบการณ์หนึ่งพันนายเร่งรัดไปยังริเวอร์รันโดยด่วน เจ้ารู้ไหมว่านางบอกข้าอย่างไร แคว้นหุบเขาไม่อาจแบ่งดาบได้แม้แต่เล่มเดียว อย่าว่าแต่พันเล่มเลย ท่านนางพูดเช่นนั้น ท่านคืออัศวินผู้พิทักษ์ประตูเมือง ที่ของท่านอยู่ที่นี้” มีเสียงหัวเราะไร้เดียงสาแบบเด็กๆ ดังออกมาจากประตูซึ่งเปิดอยู่ด้านหลังของบรินเดน อาของนางชำเลืองมองข้ามไหล่อย่างเคร่งเครียด “เอาละ ข้าบอกนางให้ไปหาอัศวินผู้พิทักษ์ประตูเมืองคนใหม่เอาเอง จะปลาด่าหรือไม่ก็ตาม ข้ายังคงเป็นทาส ข้าจะออกเดินทางไปริเวอร์รันก่อนตกค่ำ”

แคทลินไม่อาจแสร้งทำเป็นประหลาดใจได้ “เพียงลำพังหรือ ท่านก็รู้ดีพอๆ กับข้าว่าท่านจะไม่มีทางรอดชีวิตจากเส้นทางภูเขาไปได้หรอก เซอร์รอดริคกำลังจะกลับวินเทอร์เฟลกับข้า มากับพวกข้าเถิดท่านอา ข้าจะมอบกำลังทหารหนึ่งพันนายให้ท่านเอง ริเวอร์รันจะไม่สู้ศึกนี้โดยลำพัง”

บรินเดนคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วผงกศีรษะเห็นด้วยอย่างหัวนๆ “ตามที่เจ้าว่า ทางกลับบ้านมันยาวไกลนัก แต่แบบนั้นข้ามีโอกาสจะไปถึงได้มากกว่า ข้าจะรอเจ้าอยู่ข้างล่าง” เขาเดินสาวเท้าออกไป ฝ่าคลุมไหล่สะบัดม้วนอยู่ข้างหลัง

แคทลินและเซอร์รอดริคมองหน้ากัน ทั้งสองเดินเข้าประตูไปสู่เสียงเด็กหัวเราะคิกคักที่ฟังดูทั้งสูงแหลมและตื่นเต้น

ห้องพักของไลซาเปิดออกไปเหนือสวนเล็กๆ รูปวงกลม บนพื้นดินมีหญ้า ปลูกดอกไม้สีฟ้า มีหอคอยสูงสี่ขาห้อมล้อมไว้รอบด้าน ผู้ที่สร้างมันขึ้นมาตั้งใจให้มันเป็นป้อมปราการดีสิทธ์ แต่ปราสาทเอียร์ตั้งอยู่บนหินแข็งของภูเขา ไม่ว่าจะชนดินขึ้นมาจากแคว้นหุบเขามากมายสักเพียงใด พวกเขาก็ไม่อาจทำให้มันเวียร์วิวดหยุ่งรากลงไปได้ ดังนั้นบรรดालอร์ดแห่งปราสาทเอียร์จึงปลูกหญ้าและจัดวางรูปปั้นกระจัดกระจายอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ดอกเตี้ยๆ ที่นี่เองคือที่ที่นักรบตัวแทนทั้งสองจะเผชิญหน้ากันเพื่อมอบชีวิตของตน รวมทั้งชีวิตของทีเรียน แลนนิสเตอร์ ไว้ในมือของเหล่าทวยเทพ

ไลซาเพิ่งเสร็จจากการขัดสีนวีวรรณ นางแต่งกายในชุดผ้ากำมะหยี่ สีครีมประดับสายไฟลินและมุกดาหารอบลำคอสีขาวราวน้ำนม นางกำลัง ชุมนุมผู้คนอยู่บนเฉลียงกว้างที่มองลงไปเห็นสถานที่ต่อสู้ ห้อมล้อมด้วย เหล่าอัศวิน บริวาร และขุนนางน้อยใหญ่ ที่ส่วนใหญ่ยังคงหวังจะสมรส กับนาง ร่วมหลับนอนกับนาง และปกครองแคว้นแอร์รินเคียงข้างนาง จากที่แคทลินได้เห็นระหว่างพำนักที่ปราสาทเอียร์ มันช่างเป็นความหวัง ลมๆ แล้งๆ เสียเหลือเกิน

ยกพื้นไม้ถูกสร้างขึ้นเพื่อยกระดับเก้าอี้ของโรเบิร์ต ตรงนั่นเอง ที่ลอร์ดแห่งปราสาทเอียร์นั่งอยู่ เขากำลังหัวเราะคิกคักและปรบมือขณะที่ คนเชิดหุ่นกระบอกหลังค่อมในชุดลายพริ้วสีฟ้าขาวเชิดอัศวินไม้สองตัว พาดฟันใส่กัน มีเหยือกครีมชั้นและตะกร้าแบล็กเบอร์รี่จัดวางอยู่ เขกเหวี่ยง ทั้งหลายจิบเหล้าอุ่นแต่งกลิ่นส้มรสหวานจากถัวยเงินแกะสลัก ไม่น่าแปลกใจ เลยที่บริณแดนเรียกมันว่า *งานรื่นเริงของตัวเอง*

ที่อีกฟากหนึ่งของเฉลียง ไลซาหัวเราะอย่างร่าเริงกับเรื่องขบขัน ของลอร์ดฮันเตอร์ และแหะแบล็กเบอร์รี่จากปลายกริชของเซอร์ลิน คอร์ดเบรย์ ทั้งสองคือผู้มาติดพันที่ไลซาพึงพอใจที่สุด...อย่างน้อยก็ในวันนี้ ยากนักที่แคทลินจะบอกได้ว่าชายใดเหมาะสมกว่ากัน อียอน ฮันเตอร์ อายุมากกว่าจอน แอร์ริน เสียอีก ทั้งยังกึ่งพิการด้วยโรคข้อต่ออักเสบ ข้ำร้ายยังมีบุตรชายจอมวิวาทสามคน แต่ละคนละโมภกว่าคนก่อนหน้า ส่วนเซอร์ลินเป็นคนโง่เขลาอีกประเภทหนึ่ง เขาว่างเพรียว รูปร่าง เป็น ทายาทของตระกูลเก่าแก่ที่ยากจนลง แต่เขาหลงตัวเอง ไม่ยังคิด อารมณ์ร้อน...และเป็นที่ซุบซิบกันว่าเขาไม่สนใจเสน่ห์ยั่วยวนของสตรี อย่างน่ากังขา

เมื่อไลซาเหลือบเห็นแคทลิน นางก็ต้อนรับด้วยการสวมกอดฉันทันที และจูบขึ้นๆ ที่แก้ม “เขานิ่งดงามนะ จริงไหม ทวยเทพกำลังโปรยยิ้ม ให้พวกเรา ลองชิมเหล้าอุ่นสักจอกเถอะ พี่สาวที่รัก ลอร์ดฮันเตอร์ มีน้ำใจถึงขนาดส่งคนไปเอามันมาจากห้องเก็บเหล้าใต้ดินของเขาเอง”

“ขอบใจ แต่ไม่ละ ไลซา เราต้องคุยกัน”

“ไว้ทีหลัง” น้องสาวรับปากและเริ่มเบือนหน้าไปจากพี่สาวแล้ว

“เดี๋ยวนี้” แคทลินพูดเสียงดังกว่าที่ตั้งใจ พวกผู้ชายต่างหันมามอง “ไลซา เจ้าจะปล่อยให้เรื่องโง่ๆ นี้ดำเนินต่อไปไม่ได้นะ หากมีชีวิต เจ้า ภูตน้อยก็ยังคงมีค่า ถ้าตายไป เขาก็เป็นได้แค่อาหารกา และหากนักรบ ตัวแทนของเขาเกิดได้รับชัยชนะ...”

“แทบไม่มีโอกาสเลย ท่านหญิง” ลอร์ดฮันเตอร์รับรองพลางตอบว่า นางเบาๆ ด้วยมือตกรະ “เซอร์วาร์ดิสเป็นนักสู้ผู้กล้าหาญ เขาจะปราบเจ้านักดาบรับจ้างนั้นได้อย่างรวดเร็ว”

“อย่างนั้นหรือ นายข้า” แคทลินพูดอย่างเย็นชา “ข้าสงสัยนัก” นางได้เห็นบรรณห์ต่อสูบนเส้นทางภูเขามาแล้ว มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญเลยที่เขา รอดจากการเดินทางมาได้ในขณะที่คนอื่นๆ ต้องจบชีวิต เขาเคลื่อนไหว เหมือนเสือดำ และดาบอัปลักซ์อันเลื่องชื่อของเขาก็ดูราวกับเป็นส่วนหนึ่งของแขน

บรรดาชายผู้มาติดพันไลซาเข้ามารวมตัวกันรอบพวกนางเหมือนผึ้ง รุมตอมดอกไม้ “สตรีเข้าใจเรื่องพวกนี้เพียงน้อยนิด” เซอร์มอร์ตัน เวย์นผู้ต อย่ขึ้น “เซอร์วาร์ดิสเป็นอัศวิน ท่านหญิงผู้แสนหวาน ส่วนเจ้าอีกคนนั้น ouse แล้ว คนประเภทนั้นโดยเนื้อแท้แล้วเป็นพวกซี้ซลาด หากมีพรรคพวก ห้อมล้อมเป็นพันๆ ก็พอจะมีประโยชน์อยู่ในสนามรบ แต่แยกมันออกมา คนเดียวเมื่อไหร่ ความเป็นชายก็จะร่วงออกไปหมด”

“ถ้าอย่างนั้นท่านก็รู้ความจริงของเรื่องนี้ดี” แคทลินพูดอย่างสุภาพ จนทำให้รู้สึกเจ็บปาก “เราจะได้อะไรจากความตายของเจ้าคนแคระหรือ ท่านคิดหรือว่าเจมิจจะใส่ใจแม้สักปลายเล็บถ้าเราดำเนินการ ได้ส่วนน้องชาย ของเขาก่อนจะโยนมันตกภูเขาไป”

“ตัดหัวเขาเสีย” เซอร์ลิน คอร์เบอรี เสนอ “เมื่อผู้ปลงพระชนม์ พระราชาได้รับหัวของภูตน้อย มันจะเป็นคำเตือนถึงเขา”

ไลซาสายผมสีน้ำตาลแดงยาวถึงเอวอย่างหมดความอดทน “ลอร์ด

โรเบิร์ตอยากเห็นเขาบิน” นางพูดราวกับว่านั่นจะทำให้เรื่องจบลง “และ ภูตน้อยก็โทษได้แต่ตัวเองเท่านั้น เขาเป็นฝ่ายเรียกร้องการไต่สวนโดยการ ต่อสู้”

“เลดี้โลซาไม่มีวิธีจะปฏิเสธเขาได้อย่างมีเกียรติ แม้จะปรารถนา เช่นนั้น” ลอร์ดฮันเตอร์พูดเสียงราบเรียบเชิงขำ

แคทลินไม่ใส่ใจคนเหล่านั้นทุกคน นางพุ่มเทพลั่งทั้งหมดไปที่ น้องสาว “ข้าขอเตือนความจำเจ้าหน่อยนะ ว่าที่เรียน แลนนิสเตอร์ เป็น นักโทษ ของข้า”

“และข้าขอเตือน เจ้าว่าคนแคระนั้นสังหารลอร์ดสามีของข้า!” นาง ขึ้นเสียง “มันวางยาพิษหัตถ์ของพระราชินีและปล่อยให้ลูกน้อยผู้น่ารัก ของข้าต้องกำพร้าพ่อ และตอนนี้ข้าตั้งใจจะเห็นมันชดใช้!” โลซาหามุนตัว จนกระโปรงเหวี่ยงไปรอบตัว ก่อนจะเดินอาดๆ ข้ามเฉลียงไป เซอร์ลิน เซอร์มอร์ดัน และผู้มาติดพันคนอื่นๆ ขอตัวด้วยการพยักหน้าอย่างเย็นชา แล้วเดินตามนางไปเป็นขบวน

“ท่านคิดว่าเขาทำหรือ” เซอร์รูดริคถามนางเบาๆ เมื่อทั้งสองอยู่ ตามลำพังอีกครั้ง “สังหารลอร์ดจอนนะหรือ ภูตน้อยยังคงปฏิเสธ และ อย่างดูเด็ดเป็นที่สุดด้วย...”

“ข้าเชื่อว่าพวกแลนนิสเตอร์สังหารจอน แอร์ริน” แคทลินตอบ “แต่จะเป็นที่เรียน หรือเซอร์เจมี หรือราชินี หรือพวกมันด้วยกันทั้งหมด ข้ามีอาจบอกได้” โลซาระบุชื่อเซอร์ซีในจดหมายที่นางส่งไปวินเทอร์เฟล แต่ ตอนนี้นางกลับมีที่ท่ามั่นใจว่าที่เรียนคือมือสังหาร...อาจเป็นเพราะคนแคระ มาอยู่ที่นั่นแล้วกระมัง ในขณะที่ราชินีปลอดภัยอยู่หลังกำแพงของป้อมแดง ซึ่งห่างออกไปทางใต้หลายร้อยโยชน์ แคทลินแทบนึกอยากให้ตัวเองเผา จดหมายของน้องสาวไปเสียตั้งแต่ ก่อนเปิดอ่าน

เซอร์รูดริคดึงจอนเล่น “ยาพิษ อืม...จริงอยู่ มันอาจเป็นฝีมือ ของเจ้าคนแคระก็ได้ หรือไม่ก็เซอร์ซี ว่ากันว่ายาพิษคืออาวุธของสตรี ข้าต้องขอภัยด้วยท่านหญิง พุดถึงผู้ปลงพระชนม์พระราชินี...ข้ามิได้ชอบ

ชายคนนั้นทรอกนะ แต่เขาไม่ใช่คนประเภทนั้น เขาชอบเห็นเลือดบนดาบ
ทองคำของตนเกินกว่าจะทำอย่างนั้น มัน เป็นยาพิษหรือท่านหญิง”

แคทลินขมวดคิ้ว นางรู้สึกไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก “พวกเขา
จะมีวิธีไหนอีกล่ะที่จะทำให้ดูเป็นการตายตามธรรมชาติ” ข้างหลังนาง
ลอร์ดโรเบิร์ตส่งเสียงหวีดร้องอย่างตืออกดีใจเมื่อหนึ่งในอัศวินหุ่นเชิดพัน
คู่ต่อสู้ขาดครึ่งตัว ส่งให้ขี้เลือดสีแดงสดกระจ่ายไปบนเฉลียง นางชำเลือง
มองหลานชายแล้วถอนใจ “เด็กคนนั้นไร้วินัยอย่างสิ้นเชิง เขาจะไม่มัน
แข็งแรงแรงพอจะปกครองทรอก นอกเสียจากจะถูกจับแยกจากมารดา
สักกระยะ”

“ลอร์ดบิดาของเขาก็เห็นด้วยกับท่านขอรับ” เสียงหนึ่งพูดขึ้นจาก
แถวข้อศอกของนาง นางหันไปเห็นเมสเตอร์โคลมอน เขาถือจอกเหล้าองุ่น
อยู่ในมือ “เขาวางแผนจะส่งเด็กคนนั้นไปรับการเลี้ยงดูในตราก้อนสโตน
ท่านรู้ไหม...โอ แต่ข้ากำลังพูดสิ่งที่ไม่ควรพูด” ลูกกระเดือกของเขาเลื่อน
ขึ้นลงอย่างร้อนรนอยู่ใต้สร้อยประจำตัวเมสเตอร์เส้นหลวม “ข้าเกรงว่า
จะดื่มเหล้าองุ่นชั้นยอดของลอร์ดฮันเตอร์มากไปเสียแล้ว การนองเลือด
ที่กำลังจะเกิดขึ้นทำให้ใจคอข้าไม่อยู่กับเนื้อกับตัว...”

“ท่านเข้าใจผิดแล้ว เมสเตอร์” แคทลินว่า “เป็นคาสเตอร์ลิริอิก
ต่างหาก มีไซตราก้อนสโตน และการเตรียมการทั้งหลายเกิดขึ้นหลัง
การตายของหัตถ์ โดยปราศจากความยินยอมของน้องสาวข้า”

ศีรษะของเมสเตอร์กระตุกอย่างแรงที่ปลายลำคอดายอย่างน่าขันนั้น
ทำให้เขาดูคล้ายหุ่นกระบอกเสียเอง “มีไซขอรับ ขอภัยด้วยเถิด ท่านหญิง
แต่เป็นลอร์ดจอนที่...”

เสียงระฆังดังลั่นมาจากข้างล่าง บรรดาขุนนางชั้นสูงและสาวใช้ต่างก็
หยุดมือจากสิ่งที่กำลังทำ แล้วเดินไปยังราวเฉลียง เบื้องล่างทวารองครักษ์
สองนายในผ้าคลุมไหล่สีฟ้าครามนำตัวที่เรียน แลนนิสเตอร์ ออกมา
บาทหลวงร่างท้วมของปราสาทเอียร์เดินตามเขาไปยังอนุสาวรีย์ที่ตั้งอยู่
กลางสวน เป็นรูปสตรีร่ำไห้ แกะสลักจากหินอ่อนสีขาวมีลายเส้นในตัว

ซึ่งคงตั้งใจให้เป็นอภินิหารอย่างแน่นอน

“คนตัวเล็กผู้ชั่วช้า” ลอร์ดโรเบิร์ตพูดพลางหัวเราะคิกคัก “ท่านแม่
ข้าให้เขาบินได้ไหม ข้าอยากเห็นเขาบิน”

“เอาไว้ทีหลังนะ ลูกรัก” โลซาให้สัญญา

“ได้ส่วนก่อน” เซอร์ลิน คอร์เบรย์ พูดซ้ำๆ “จากนั้นค่อยประหาร”

ครู่ต่อมา นักรบตัวแทนทั้งสองก็ปรากฏตัวจากคนละด้านของสวน
อัศวินชรามีอัศวินฝึกหัดอายุน้อยติดตามมาสองคน ส่วนนักดาบรับจ้าง
มีครูฝึกอาวุธของปราสาทเอียร์เป็นผู้ติดตาม

เซอร์วาร์ดิส อีเกน สวมเหล็กกล้าตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า เขาถูกห่อหุ้ม
อย่างมิดชิดอยู่ในชุดเกราะหนาหนักซึ่งสวมทับชุดห้วงเหล็กและเสื้อนอก
บุนวม ตามจุดเชื่อมต่อที่บอบบางบริเวณแขนและหน้าอกมีโลหะกลม
แผ่นใหญ่เคลือบสัณฐานรูปพระจันทร์และเหยี่ยวสีครีมและฟ้าประจำ
ตระกูลแอร์รินปกป้องไว้ ส่วนกระโปรงของเกราะเหล็กที่ซ้อนกันเหมือน
เปลือกกุ้งปกคลุมตั้งแต่เอวจนถึงช่วงกลางขาท่อนบน ในขณะที่เกราะคอ
แข็งแกร่งหุ้มรอบลำคอ ปีกเหยี่ยวยื่นออกมาจากส่วนขมับของหมวกเกราะ
กบังหมวกเป็นรูปจระเขยปากนกทำด้วยโลหะปลายแหลม มีช่องมองแคบๆ

บรอนน์สวมเกราะน้อยมากจนดูแทบเปลือยเปล่าเมื่อยืนข้างอัศวิน
เขาสวมเพียงเสื้อเกราะห้วงเหล็กสีดำลงน้ำมันทับชุดหนังเคียว หมวก
เกราะเหล็กกล้าทรงกลมครึ่งซีกที่มีเครื่องป้องกันจุมูก และสวมโซ่ถักคลุม
จากศีรษะถึงคอ รองเท้าบูตหนังหุ้มสูงกับสนับแข้งเหล็กกล้าช่วยป้องกัน
ช่วงขาบ้าง มีแผ่นเหล็กกลมสีดำเย็บติดกับนิ้วงูมือ แต่แคลิณสังเกตเห็น
เห็นว่านักดาบรับจ้างสูงกว่าคู่ต่อสู้อยู่ครึ่งฝ่ามือ มีระยะเหยียดแขนไกลกว่า...
และบรอนน์ยังอ่อนวัยกว่าถึงสิบห้าปี หากนางคะเนไม่พลาด

ทั้งสองคุกเข่าลงบนพื้นหญ้าใต้รูปสลักสตรีจำให้ หันหน้าเข้าหากัน
โดยมีแลนนิสเตอร์อยู่ระหว่างกลาง บาทหลวงหยิบผลึกแก้วทรงกลม
หลายเหลี่ยมมุดออกจากถุงผ้าเนื้อนุ่มข้างเอว เขาชูมันขึ้นเหนือศีรษะ แล้ว
แสงสว่างก็แตกกระจาย แสงสีรุ้งเจี๊ยงระบำผ่านใบหน้าของภูตน้อย บาทหลวง

วิงวอนต่อหวยเทพด้วยเสียงดุจขับลำนำแหลมสูงเคร่งขรึมให้มองลงมา เป็นสักขีพยาน ค้นหาความจริงในวิญญานของชายผู้นั้น มอบชีวิตและ อิศรภาพแก่เขาหากเขาเป็นผู้บริสุทธิ์ และมอบความตายหากเขาทำผิดจริง เสียงของบาทหลวงดังสะท้อนจากหอคอยที่อยู่รายรอบ

เมื่อเสียงสะท้อนสุดท้ายจางหายไป บาทหลวงก็ลดลูกแก้วผล็อง แล้วรีบเดินออกไป ที่เรียนโน้มตัวไปกระซิบอะไรบางอย่างใส่หูบรอนน์ก่อนที่ ทหารองครักษ์จะคุมตัวเขาออกไป นักดาบรับจ้างหัวเราะขณะลุกขึ้นยืน แล้วบิดไปหน้าออกจากหัวเข้า

โรเบิร์ต แอร์ริน ลอร์ดแห่งปราสาทเอียร์และผู้ปกป้องแคว้นหุบเขานั่งหยุกหยิกอย่างหมดความอดทนอยู่บนเก้าอี้ยกสูง “เมื่อไหร่พวกเขาจะสู้กัน” เขาถามคร่ำครวญ

หนึ่งในอัศวินฝึกหัดช่วยประคองเซอร์วาร์ดิสขึ้นยืน ส่วนอีกคนนำโล่สามเหลี่ยมสูงเกือบสี่ฟุตมาให้ มันเป็นโล่ไม้โอ๊กหนาหนักติดปมเหล็กกระจายทั่วแผ่น อัศวินฝึกหัดรัดมันกับแขนซ้ายของเขา เมื่อครูฝึกอาวุธของไลซาเสนอโล่แบบเดียวกันให้บรอนน์ นักดาบรับจ้างถ่มน้ำลายและโบกมือปฏิเสธ เคารพยาสีดำซึ่งออกยาวสามวันปกคลุมขากรไกรและแก้ม แต่ที่เขาไม่โกนมันนั้น มิใช่เพราะขาดแคลนมีดโกน แต่เพราะเขาลับดาบทุกวันเป็นเวลาหลายชั่วโมงจนเหล็กกล้าเป็นประกายอย่างคุกคามและคมกริบเกินกว่าจะแตะต้องได้

เซอร์วาร์ดิสยื่นมือที่สวมเกราะออกไป อัศวินฝึกหัดนำดาบยาวสองคมเล่มงามมาใส่มือของเขา ใบดาบสลักลวดลายอ่อนช้อยสีเงินรูปขุนเขาและท้องฟ้า ปุ่มปลายด้ามจับเป็นรูปหัวเหยี่ยว โกร่งทำเป็นรูปปีกนก “ข้าสั่งทำดาบเล่มนั้นให้จอนที่คิงส์แลนดิง” ไลซาบอกแขกเหรื่ออย่างภาคภูมิใจขณะที่ทุกคนมองดูเซอร์วาร์ดิสทดลองฟัน “เขาสะพายมันทุกครั้งที่นั่งบนบัลลังก์เหล็กเป็นตัวแทนของพระราชาร็อบเบิร์ต เป็นดาบที่งดงามมาก จริงไหม ข้าคิดว่ามันเหมาะสมอย่างยิ่งที่นักรบตัวแทนของเราจะล้างแค้นให้จอนด้วยดาบของเขาเอง”

ดาบเงินแกะสลักเล่มนั้นสวยงามอย่างไม่ต้องสงสัย แต่แคทลีนคิดว่า หากเซอร์วาร์ดิสใช้ดาบของเขาเองน่าจะถนัดมือกว่า ทว่านางไม่ได้พูดอะไร นางเหน้อยหน้ายักการถกเถียงอย่างไรผลกับน้องสาวแล้ว

“ให้พวกเขาสู้กัน!” ลอร์ดโรเบิร์ตร้องตะโกน

เซอร์วาร์ดิสหันหน้าไปยังลอร์ดแห่งปราสาทเอียร์และยกดาบขึ้น แสดงความเคารพ “เพื่อปราสาทเอียร์และแคว้นหุบเขา!”

ทีเรียน แลนนิสเตอร์ ถูกพาไปนั่งบนระเบียบอีกฟากหนึ่งของสวน หนาวข้างด้วยทหารผู้คุม บรอนนหันมาทำความเคารพเขาอย่างลวกๆ

“พวกเขา รอคำสั่งของเจ้าอยู่” เลดีไลซาพูดกับลอร์ดบุตรชาย

“สู้ได้!” เด็กชายตะโกนเสียงแหลม แชนสันเทาขณะบีบเก้าอี้แน่น

เซอร์วาร์ดิสหมุนตัวพร้อมกับยกโลอันหนักหน่วงขึ้น บรอนนหันเข้า เฝิญหน้า ดาบของทั้งสองปะทะกันเสียงดัง หนึ่งครั้ง สองครั้ง เป็นการ ชิมलग นักดาบรับจ้างถอยหลังไปหนึ่งก้าว อัคควินไล่ตามพร้อมกับยกโลไว้ ข้างหน้า เขาพยายามฟัน แต่บรอนนกระชากตัวถอยหลัง ฟันระยิบดาบ อย่างฉิวเฉียด ดาบเงินตัดผ่านแต่อากาศธาตุ บรอนนวิ่งไปทางขวาของ อัคควิน เซอร์วาร์ดิสหันตามโดยรักษาโลให้อยู่ระหว่างกลางไว้ อัคควินรุกโลไปข้างหน้า ย่างเท้าทีละก้าวอย่างระมัดระวังบนพื้นที่ไม่ราบเรียบ นักดาบ รับจ้างถอยหนี รอยยิ้มจางๆแต่มีบริมฝีปาก เซอร์วาร์ดิสรุกเข้าพาดฟัน แต่บรอนนกระโจนหนีออกห่างโดยกระโดดเบาๆ ข้ามหินเตี้ยๆ ที่มีตะไคร่ ปกคลุม ตอนนี้นักดาบรับจ้างวิ่งไปทางซ้ายพ้นจากโล มุ่งสู่ด้านที่ไร้เครื่อง ป้องกันของอัคควิน เซอร์วาร์ดิสพยายามฟันขาของบรอนน แต่เขาเอื้อมไม่ถึง บรอนนพลิกกายไปทางซ้ายต่อไป เซอร์วาร์ดิสหันตาม

“ชายคนนั้นเป็นคนตาขาว” ลอร์ดฮันเตอร์ประกาศ “เลิกหนีแล้วสู้ เสียที ไอ้ซี้ชลาด!” เสียงอื่นๆดังขึ้นแสดงความเห็นเดียวกัน

แคทลีนมองเซอร์รอดริค ครูฟีกอาวุธของนางสายศิระหวั่นๆ “เขา ต้องการทำให้เซอร์วาร์ดิสไล่ตาม น้ำหนักของชุดเกราะและโลจะทำให้ หมดแรง ต่อให้เป็นบุรุษผู้แข็งแกร่งที่สุดก็ตาม”

ในชีวิตของนาง นางได้เห็นพวกผู้ชายฝึกดาบเกือบทุกวัน ได้ชมการประลองยุทธ์มาแล้วราวห้าสิบครั้ง แต่นี่เป็นสิ่งที่แตกต่างและอันตรายกว่ากันมาก นี่คือการรำรำที่การก้าวพลาดแม้เพียงเล็กน้อยที่สุดหมายถึงความตาย ขณะที่นางเฝ้าดู ความทรงจำถึงการประลองฝีมืออีกคู่หนึ่ง ในอีกเวลาหนึ่งก็ย้อนกลับมาหาแคทลิน สตาร์ค มันชัดเจนมากราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน

พวกเขาเผชิญหน้ากันในลานชั้นล่างของริเวอร์รัน เมื่อแบรนดอนเห็นว่าปีเตอร์สวมเพียงหมวกเกราะ เกราะอก และชุดห้วงเหล็ก เขาก็ถอดเกราะของเขาออกเกือบทั้งหมด ปีเตอร์ขอล้างของแทนตัวนางที่เขาจะประดับกาย แต่นางปฏิเสธ ลอร์ดบิเดารับปากว่าจะยกนางให้แบรนดอน สตาร์ค และตั้งนั้นจึงเป็นเขาที่นางมอบบรรณาการให้ เป็นผ้าพันมือสีฟ้าอ่อนที่นางปักลายปลาเทราต์กระโจนแห่งริเวอร์รัน นางขอร้องขณะยึดมันไว้เสมือนว่า “เขาเป็นเพียงเด็กโง่ แต่ซำรักเขาเหมือนน้องชาย ข้าจะเศร้าใจมากถ้าต้องเห็นเขาตายไป” คู่หมั้นมองนางด้วยดวงตาสีเทาเยือกเย็นของสตาร์ค และสัญญาว่าจะไว้ชีวิตเด็กหนุ่มผู้หลงรักนาง

การต่อสู้จบลงแทบจะในทันทีที่เริ่มขึ้น แบรนดอนเป็นหนุ่มเต็มตัว เขาไล่ต้อนนี้วก้อยไปจนสุดปากลานและลงบันไดสู่แม่น้ำ พาดฟันดาบเหล็กกล้าใส่ราวท่าฝนทุกย่างก้าว จนกระทั่งเด็กหนุ่มชวนเซและเสียเลือดจากแผลนับสิบแห่ง “ยอมแพ้เสีย!” เขาร้องตะโกนมากกว่าหนึ่งครั้ง แต่ปีเตอร์เพียงแต่ส่ายศีรษะและสูดต่อไปอย่างดุเดือด ในที่สุด เมื่อน้ำซัดมาถึงข้อเท้าของทั้งคู่ แบรนดอนก็ปิดฉากด้วยการฟันจากหลังมืออย่างโหดเหี้ยม ทะลุชุดห้วงเกราะและชุดหนังของปีเตอร์เข้าไปถึงเนื้อนุ่มๆ ได้ซีโครง แผลลึกจนแคทลินแน่ใจว่าต้องร้ายแรงถึงชีวิต ปีเตอร์มองนางขณะที่ล้มลงและพิมพ์ว่า “แคท” เลือดสีสดไหลทะลักออกมาระหว่างนิ้วมือที่สวมห้วงเหล็ก นางนึกว่านางลืมเรื่องนั้นไปแล้วเสียอีก

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่นางได้เห็นหน้าเขา...จนกระทั่งวันที่นางถูกนำตัวไปพบเขาในคิงส์แลนดิง

บริษัทหนึ่งผ่านไปก่อนที่นิ้วก้อยจะแข็งแรงพอสำหรับการเดินทางไปจากริเวอร์รัน แต่ลอร์ดบิตาไม่อนุญาตให้นางไปเยี่ยมเขาในหอคอยที่เขานอนพักฟื้น โลซาช่วยเมสเตอร์ดูแลเขา ในตอนนั้นนางอ่อนโยนและซื่ออายุกว่าตอนนี้มาก เอ็ดมัวร์ไปเยี่ยมเขาเช่นกัน แต่ปีเตอร์ขับไล่เขา น้องชายของนางรับหน้าที่อัศวินฝึกหัดให้แบรนดอนในการดวลครั้งนั้น และนิ้วก้อยไม่ยอมให้อภัยเรื่องนั้นเลย ทันทีที่เขาแข็งแรงพอจะเคลื่อนย้ายได้ ลอร์ดฮอสเตอร์ ทัลลี ก็ส่งปีเตอร์ เบลิช จากไปในเสียงหามปิดมิดชิด เพื่อไปรักษาตัวให้หายดีบนแหลมนี้ บริเวณหินที่ยื่นออกไปในทะเลและมีสายลมพัดโกรกอันเป็นบ้านเกิดของเขาเอง

เสียงเหล็กกล้ากระทบกันดังกังวานกระซกแคทลีนกลับมาสู่ปัจจุบัน เซอร์วาร์ดิสกำลังรุกไล่บรอนน์อย่างดุเดือด โดยพุ่งเข้าใส่คู่ต่อสู้ด้วยดาบและโล่ นักดาบรับจ้างตะกายถอยหลัง พลางคะเนการฟาดฟันแต่ละครั้ง เขาก้าวอย่างนุ่มนวลข้ามก้อนหินและรากไม้โดยไม่เลยสายตาจากคู่ต่อสู้ เขาว่ากันว่า แคทลีนมองเห็น ดาบเงินของอัศวินไม่ได้มีที่หาว่าจะตะต้องบรอนน์ได้เลยแม้แต่จะเข้าใกล้ แต่ดาบสีเทาอัปลักษณ์ของบรอนน์ฟาดแผ่นเกราะไหล่ของเซอร์วาร์ดิสจนเป็นรอยบากแล้ว

การต่อสู้อย่างอลหม่านช่วงสั้นๆ จบลงอย่างรวดเร็วพอๆ กับตอนเริ่มขึ้น เมื่อบรอนน์หลบจากออกไปด้านข้างแล้วเคลื่อนกายไปหลังรูปสลักสตรีร่าให้ เซอร์วาร์ดิสพุ่งเข้าแทงจุดที่บรอนน์เคยยืนอยู่ เกิดสะเก็ดไฟจากต้นขาหินอ่อนสีซีดของอลิสซา

“พวกเขาสู้กันไม่ได้เรื่องเลย ท่านแม่” ลอร์ดแห่งปราสาทเอียร์บิน “ข้าอยากให้เห็นพวกเขาสู้กัน”

“พวกเขาจะสู้กันแน่ ลูกรัก” มารดาเขาบ่น “นักดาบรับจ้างไม่อาจหนีได้ทั้งวันหรอก”

ขุนนางบางคนบนเฉลียงของโลซากำลังพูดจาเหินแสมหยอกล้อกันพร้อมกับเติมเหล้าอุ่นในใส่จอก แต่อีกฟากหนึ่งของสวน ดวงตาข้างละสีของทีเรียน แลนนิสเตอร์ จับจ้องคู่ต่อสู้ร้ายรำวากับว่าโลกนี้ไม่มีสิ่งอันใด

อีกแล้ว

บรอนน์พุ่งออกมาจากหลังรูปสลักอย่างรุนแรงและรวดเร็ว โดยยังคงเคลื่อนไปทางซ้าย ฟันด้วยสองมือโดยเล็งไปที่ร่างกายด้านขวาที่ไม่มีโล่ของอัควิน เซอร์วาร์ดิสป้องกันไว้ได้แม้จะอย่างงุ่มง่าม ดาบของนักดาบรับจ้างตัวตื้นสู่ศีรษะของอัควินในทันใด เสียงโลหะดังกังวานพร้อมกับที่ปีกเหยี่ยวข้างหนึ่งหลุดออกเสียงดังก้อง เซอร์วาร์ดิสถอยไปครึ่งก้าวเพื่อยกโล่ขึ้นเตรียมรับการจู่โจม เศษไม้ไผ่กับปลิวกระจายเมื่อดาบของบรอนน์ฟันเข้าไปใส่กำแพงไม้ นักดาบรับจ้างย่างเท้าออกไปทางซ้ายอีกครั้งให้พ้นจากโล่ และฟันเซอร์วาร์ดิสเข้าที่ท้อง ดาบคมกริบทิ้งรอยตัดเป็นช่องยาวแหววววเมื่อมันกัดเข้าไปในแผ่นเกราะของอัควิน

เซอร์วาร์ดิสใช้เท้าหลังดันตัวพุ่งไปข้างหน้า ดาบเงินของเขาพาดลงเป็นวงโค้งอย่างรุนแรง บรอนน์บีตมันออกไปข้างๆ แล้วเดินออกห่าง อัควินชนเข้าใส่รูปสลักสตรีทำให้จนมันโอนเอนอยู่บนฐาน เขาโซซัดโซเซก้าวถอยหลังพลงหันศีรษะไปมาเพื่อมองหาคู่ต่อสู้ ช่องมองแคบๆ ของหมวกเกราะทำให้ทัศนวิสัยแคบลง

“ข้างหลังท่าน ท่านเซอร์!” ลอร์ดฮันเตอร์ตะโกน สายเกินไปเสียแล้ว บรอนน์ฟันดาบลงมาด้วยมือทั้งสองข้าง ถูกข้อศอกข้างที่ถือดาบของเซอร์วาร์ดิส โลหะบางๆ ที่ทับซ้อนกันแบบเปลือกกุ้งซึ่งปกป้องข้อต่อส่งเสียงแคร้ง อัควินคำรามในลำคอพร้อมกับหันไปปิดดาบขึ้น ครั้งนี้บรอนน์ไม่ถอย ดาบทั้งสองเล่มพุ่งเข้าไปใส่กัน เสียงบรลงของดาบเหล็กกล้าดังไปทั่วสวนและสะท้อนจากหอคอยสีขาวของปราสาทเอียร์

“เซอร์วาร์ดิสได้รับบาดเจ็บ” เซอร์รอดริคพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด แคทลินไม่จำเป็นต้องให้ใครบอก นางมีตา นางเห็นเลือดสีแดงสดไหลเป็นทางบนแขนของอัควินราวกับนิ้วมือ เห็นความเปียกชุ่มอยู่ในข้อต่อของเกราะตรงข้อศอก การปิดป้องของเขาเชิงซ้าลงและยกดาบได้ต่ำลงทีละน้อย เซอร์วาร์ดิสหันข้างเข้าหาคู่ต่อสู้ พยายามใช้โล่เข้าป้องกันแทน แต่บรอนน์เลื่อนไปถลไปรอบตัวเขาอย่างรวดเร็วราวกับแมว นักดาบรับจ้าง

ดูจะแข็งแรงยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้อการฟาดฟันของเขาเริ่มทิ้งร่องรอย รอย
ตัดลึกเป็นมันนาวาสะทอนทั่วชุดเกราะของอัศวิน ทั้งต้นขาขวา กะบังหมวก
รูปจะงอยปากนก ฟาดผ่านบนเกราะอก รอยยาวหน้าเกราะคอ แผ่นกลม
รูปพระจันทร์และเหยี่ยวบนแขนขวาของเซอร์วาร์ดิสถูกฟันขาดครึ่งและห้อย
ต้องแตงอยู่กับสายรัด ผู้ชมสามารถได้ยินเสียงหอบหายใจอย่างยากลำบาก
ของเขาดังรัวผ่านช่องระบายอากาศของกะบังหมวกเกราะ

แม้ว่าบรรดาอัศวินและขุนนางแห่งแคว้นหุบเขาจะหือยโศกนมีตบอด
แต่พวกเขาก็มองออกว่าเบื้องล่างนั้นกำลังเกิดอะไรขึ้น ทว่าน้องสาวของนาง
มองไม่เห็น “พอที เซอร์วาร์ดิส!” เลดีโลซาร์้องตะโกนลงไป “เผด็จศึกเขา
เดี๋ยวนี้ ลูกน้อยของข้าเริ่มเบือแล้ว”

และต้องพูดว่าเซอร์วาร์ดิส อีเกน เชื่อฟังคำสั่งนายหญิงของเขา
แม้จนวาระสุดท้าย อึดใจหนึ่งเขางอตัวถอยหลัง กิ่งหมอบหลบอยู่หลังโล่
ที่มีรอยดาบฟัน แต่อึดใจต่อมาเขาก็พุ่งเข้าโจมตี การพุ่งเข้าชีวิตเยี่ยงกระหิง
โดยฉับพลันทำเอาบรอนน์เสียการทรงตัว เซอร์วาร์ดิสปุ่งชนเขา กระแทก
ขอบโล่ใส่หน้าของนักดาบรับจ้าง บรอนน์เกือบจะล้มลง *เกือบแล้ว...*
เขาชวนเซไปข้างหลัง สะดุดก้อนหิน แล้วคว้าจับรูปสลักรี้ไว้เพื่อรักษา
การทรงตัว เซอร์วาร์ดิสถลาตามไป เขาโยนโล่ทิ้งแล้วใช้มือทั้งสองข้าง
ยกดาบขึ้น แม้ว่าตอนนี้แขนขวาจะชุ่มโชกไปด้วยเลือดตั้งแต่ข้อศอกจนถึง
นิ้ว แต่การฟันอย่างเข้าตาจนเป็นครั้งสุดท้ายคงจะแยกร่างของบรอนน์
ตั้งแต่คอจนถึงสะดือแล้ว...ถ้านักดาบรับจ้างยืนรับมันไว้

แต่บรอนน์กระชากตัวไปข้างหลัง ดาบเงินเกาะสลักอันงดงามของ
จอน แอร์ริน ฉีกข้อศอกหินอ่อนของสลักรี้ไว้แล้วหักสะบั้นไปหนึ่งในสาม
ของคมดาบ บรอนน์ใช้เหล็กตันหลังของอนุสาวรีย์ รูปสลักกรำแดดกรำฝน
ของอลิสซา แอร์ริน โอนเอนแล้วล้มลงเสียงดังสนั่นหวั่นไหว เซอร์วาร์ดิส
อีเกน ล้มลงใต้ร่างนาง

บรอนน์เข้าสู่โจมตีเขาในพริบตา เขาเตะเศษโลหะกลมที่เหลืออยู่
ออกไปเพื่อเผยจุดอ่อนระหว่างแขนกับเกราะอก เซอร์วาร์ดิสกำลังนอน

ตะแคง ถูกตรึงไว้ใต้ลำตัวที่แตกหักของสตรีร่าให้ แคทลินไต้ยีนอัควิน ร้องครวญครางขณะที่นักดาบรับจ้างยกดาบขึ้นด้วยมือทั้งสองข้าง แล้วแทงมันลงด้วยน้ำหนักร่างตัวทั้งหมดไปได้แขนและทะลุซี่โครง เซอร์วาร์ดิส อีเกน กระตุกสั้นแล้วหนีไป

ปราสาทเอียร์ตอกอยู่ในความเงียบกริบ บรรรอนห์กระซอกหมวกเกราะ ทรงกลมครึ่งซีกของตนออกแล้วปล่อยมันตกลงบนพื้นหญ้า ริมฝีปากเขาเป็นแผลหะวะและเต็มไปด้วยเลือดตรงที่ถูกโล่กระแทกใส่ เส้นผมที่ดำราวถ่านหินเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ เขาบ้วนเศษฟันหักทิ้งไป

“มันจบแล้วหรือ ท่านแม่” ลอร์ดแห่งปราสาทเอียร์ธาม

ไม่ใช่หรอก แคทลินอยากจะบอกเขา มันเพิ่งเริ่มต้นขึ้นเท่านั้น ตอนนี้

“จบแล้ว” ไลซาพูดอย่างหม่นหมอง เสียงนางเย็นซาและไร้ชีวิต ไม่ต่างจากหัวหน้องครักษ์ของนาง

“ตอนนี้อ้าให้ผู้ชายตัวเล็กนั้นบินได้หรือยัง”

ที่อีกฟากของสวน ที่เรียน แลนนิสเตอร์ ลูกขึ้นยืน “ไม่ใช่ผู้ชายตัวเล็ก คนนั้นะ” เขาว่า “ผู้ชายตัวเล็กคนนี้อ้ากำลังจะนั่งซักรอกหัวเทอร์นิปลลงไปละ ขอคุณมาก”

“เจ้าที่กหักไปเอง...” ไลซาเริ่ม

“อ้าที่กหักไปเองว่าตระกูลแอร์รินจำคำขั้วญของตนได้” ภูตน้อยว่า “สูงส่งตั้งเกียรติยศ”

“ท่านแม่สัญญาว่าอ้าจะสั่งให้เขาบินได้” ลอร์ดแห่งปราสาทเอียร์กริตเสียงใส่มารดา เขาเริ่มตัวสั้น

เลดี้ไลซาหน้าแดงก่ำด้วยความเดือดดาล “ทวยเทพเห็นควรให้ประกาศว่าเขาเป็นผู้บริสุทธิ์ ลูกเอ้ย เราไม่มีทางเลือกนอกจากปล่อยเขาไป” นางขึ้นเสียง “ทหาร เอาตัวลอร์ดแห่งแลนนิสเตอร์และ...สัตว์ของเขาที่นี้ออกไปให้พ้นหน้าอ้า พาพวกเขาไปยังบลัดดี้เกตแล้วปล่อยพวกเขาไป ดูแลให้พวกเขาได้รับม้กับเสบียงเพียงพอที่จะเดินทางไปถึงแม่น้ำสามง่าม

และดูให้แน่ใจด้วยว่าพวกเขาได้รับสัมภาระและอาวุธทั้งหมดคืน พวกเขา
จะต้องการมันแน่นอนถนนสูง”

“ถนนสูง” ที่เรียน แลนนิสเตอร์ พุด ไปซาโยมให้ตัวเองยิ้ม
เล็กน้อยอย่างสะใจ มันเป็นโทษประหารอีกรูปแบบหนึ่ง แคทลินตระหนัก
ที่เรียน แลนนิสเตอร์ ก็ต้องรู้เช่นกัน แต่คนแคระเอาใจเลดี้แอร์รินด้วยการ
โค้งคำนับอย่างลือเลือน “ตามที่ท่านบัญชาขอรับ ท่านหญิง” เขาพุด “ข้า
เชื่อว่าพวกข้ารู้ทาง”

จอน

“พวกเจ้า นี่มันไม่เอาไหนที่สุดเท่าที่ข้าเคยฝึกเด็กมา” เซอร์ แอลลิเซอร์ ธอร์น ประกาศเมื่อพวกเขาทุกคนมารวมตัวกันในลานฝึก “มือของพวกเจ้าถูกสร้างมาสำหรับตักปุ๋ยคอก มิใช่เพื่อจับดาบ หากมัน ขึ้นอยู่กับข้าแล้ว ข้าจะส่งพวกเจ้าทั้งฝูงไปเลี้ยงหมู แต่เมื่อคืนนี้มีคน บอกข้าว่าเกอเรนกำลังพาเด็กใหม่ห้าคนเดินแถวขึ้นเหนือมาบนราชมรรคา อาจมีคนสองคนที่พอจะมีค่าเท่าที่อยู่บ้าง เพื่อสร้างที่ว่างให้พวกมัน ข้า ได้ตัดสินใจจะส่งพวกเจ้าแปดคนไปให้ท่านลอร์ดผู้บัญชาการจัดการ กับเจ้าได้ตามใจชอบ” เขาตะโกนออกมาทีละชื่อ “ไอ้คางคก ไอ้หัวหิน ไอ้ออร์โรคส์ ไอ้ซัวร์ก ไอ้หน้าสิ่ว ไอ้ลิง ไอ้เซอร์หน้าโง่” เขามองจอน เป็นคนสุดท้าย “และไอ้ลูกนอกสมรส”

พิบเปล่งเสียง วู้ออกมาและแหงดาบขึ้นไปในอากาศ เซอร์แอลลิเซอร์ จ้องเขาเขม็งแบบสัตว์เลื้อยคลาน “ที่นี่ผู้คนจะเรียกพวกเจ้าว่าคนของหน่วย พิทักษ์ราตรีแล้ว แต่หากเจ้าเชื่อเช่นนั้น เจ้าก็โง่เสียยิ่งกว่าลิงของคณะ ละครไบ้เสียอีก พวกเจ้ายังคงเป็นเด็กน้อย ยังไม่สิ้นกลิ่นน้านมและเหม็น กลิ่นฤดูร้อน เมื่อฤดูหนาวมาถึง พวกเจ้าจะตายเหมือนแมลงวัน” และ ด้วยคำทิ้งท้ายเช่นนั้น เซอร์แอลลิเซอร์ ธอร์น ก็เดินจากไป

เด็กหนุ่มคนอื่นๆ เข้ามลุ่มรุมรอบเพื่อนทั้งแปดที่ถูกขานชื่อ บางคน หัวเราะ สบถ และแสดงความยินดี ฮัลเดอร์ตีคางคกที่ปั้นท้ายด้วยดักันเบน